

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 791

LIEFDE EN DIAMANTEN.

20 cent

Met een laatste krachtinspanning trachtte zij te bijten in de hand, die haar mond poogde dicht te drukken.

NIEUWE SERIE

Liefde en Diamanten

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET VREEMDE GELUID.

De pret in Soho was in vollen gang, hetgeen dus wil zeggen dat de inrichtingen van vermaak die daartoe verlof hadden, hunne deuren nog lang niet gesloten hadden, dat overal nog de lichten brandden, en dat het omstreeks een uur in den nacht was.

Soho is de wijk van de nacht-café's, die kleine variétés, waar ook gedanst wordt, en de weelderige cabarets. De deftige Londenaar waagt er zich meestal niet maar het krioelt er van vreemdelingen voornamelijk Italianen, Spanjaarden, Roemenen en andere leden van den Latijnschen stam.

Het is een betrekkelijk kleine wijk, en het vermaak is daar als het ware geconcentreerd.

Het was een zeer schoone avond, bijna bladstil, warm en het was dus niet te verwonderen dat de twee elegant gekleede heeren, die zooveel een der bovengenoemde inrichtingen verlaten hadden, slechts een kort oogenblik in beraad stonden en toen vastberaden het aanbod van eenige taxi-chauffeurs afsloegen, om hen naar huis, of naar een andere gelegenheid te rijden.

Blijkbaar verkozen zij het, in dezen prachtige nacht gebruik te maken van de voortbewegingswerktuigen, die de natuur ons allen heeft verschaft, rijk en arm, hoog en nederig.

Die twee heeren waren John Raffles, en zijn vriend Charles Brand.

Zij waren dien avond zonder bepaald doel

uitgegaan, ofschoon Brand had meenen te constateeren dat Raffles toch wel iets verwachtte.

Hij was juist op dat tijdstip doende met het onderzoek van een zaak, die hem zeer veel belang inboezemde en waarbij de neef van een zeer bekend gezant te Londen betrokken was op een wijze, die het moreel van dien jongenman in een zonderling licht stelde.

Want Raffles had van die bevestigingen, dat hij zich een echte detective gevoelde, en er behoefte aan had, zijn speurzinn en zijn tallooze bekwaamheden in dienst te stellen van diezelfde wet, die hij zoo menigmaal overtrad!

Het is waar dat het ditmaal een uiterst onsmakelijk zaakje betrof, hetwelk men het liefst in den doofpot had willen stoppen en misschien was het juist hierom, dat Raffles zich tot het uiterste inspande haar uit dit maar al te vaak gebruikte vaatwerk te houden.

Zijn onderzoek nu had hem naar Soho gevoerd, maar het bleek op niets uit te loopen en na een drietal clandestiene speelzalen en twee cabarets te hebben bezocht verliet Raffles het laatste met een gezicht, waarop duidelijk teleurstelling te lezen was.

En nu stonden zij aan den rand van het trottoir, en beraadslaagden op zachten toon met elkander wat zij zouden doen.

— De zaak is, dat ik mij nog zelden zoo

klaar wakker heb gevoeld! begon Raffles met een peinzend gezicht. Heb jij slaap?

— Niet in het minst! antwoordde Brand.

— Zullen wij dan naar huis loopen, of nog liever, deze wijk en wat er achter ligt nog eens doorkruisen?

— Ik ben volkomen tot je dienst. Het weer is prachtig, het is een nacht, zooals Londen er maar al te weinig heeft.

— Laten wij dan maar gaan. Het is stil, en ingeval wij soms gevaarlijke ontmoetingen mochten hebben, zullen wij ons weten te verdedigen.

Nu is het een feit, dat Soho alles behalve veilig is te noemen, en twee zulke elegante heeren, die waarschijnlijk op een fuiftournee waren, zouden, zoo laat in den nacht, zeker als een welkome buit worden beschouwd voor het onguere gespuis, dat hier bij troepjes van drie en soms meer koppen rondzwerft.

En zoo begonnen zij zwijgend hun tocht, slechts nu en dan op gedempten toon een paar woorden wisselend.

Zij waren tamelijk spoedig buiten het brandpunt van het vermaak, en volgden nu een slechts schaars verlichte breede en doodstille straat, waar hol de stap weerklonk van een patrouilleerdenden agent.

Er waren zeker niet meer dan twee of drie voetgangers te zien, zoover het oog in de halve duisternis reikte.

Het was een winkelstraat. Naar de grootte te oordeelen, de hoogte en de breedte van de spiegelruiten, de groote koperen letters in de pui, moesten het vrij groote zaken zijn.

Natuurlijk waren zij alle gesloten, en van een aantal waren de ramen van luiken voorzien.

Zonder zich te haasten, drementelden de twee vrienden verder, sloegen een hoek om, en volgden nu een nauwere straat, zoo mogelijk nog stiller dan de eerste, en die met een flauwe bocht uitliep op een breederen weg, die de beide mannen rechtstreeks naar hun huis zou kunnen voeren, als zij dat verkozen.

Ongeveer in het midden van die bochtige straat bevond zich een school, met een speelplaats daarnaast, die van de straat gescheiden was door een tamelijk hooge muur.

Het was op deze plek dat Raffles even stil stond om zijn sigaret aan te steken, terwijl Brand een paar passen langzaam doorliep.

Hij was misschien vier meter verder en bleef toen staan om te zien waar Raffles bleef.

De sigaret was aangestoken, want hij zag het vonkje gloeien in de duisternis, maar Raffles bleef nog steeds op dezelfde plek staan.

— Waar wacht je op? vroeg Brand, een beetje verbaasd. Als we de sterren willen bezichtigen, zouden we dat dan ook niet thuis kunnen doen?

— Het is minder mijn gezicht dan wel mijn gehoor, dat ik op het oogenblik gebruik, mijn waarde! antwoordde Raffles zacht. Luister maar eens, en zeg me dan van welke soort dat geluid zou zijn.

Brand luisterde aandachtig, maar na een paar seconden moest hij verwonderd verklaren:

— Ik hoor volstrekt niets! Het is juist buitengewoon stil! Alleen heel in de verte rijden een paar taxi's voorbij, en dat kun je toch niet bedoelen!

Nu was het de beurt aan Raffles om verwonderd te zijn.

— Maar dat moet je toch hooren! drong hij aan. Luister nu goed!

Brand spande zijn gehoor opnieuw in, maar het was hem onmogelijk iets anders te vernemen dan het vage geruisch van het nachtleven, dat zij zooeven verlaten hadden, en dat in ieder geval voor Raffles niets bijzonders kon hebben.

— Ik hoor niets, maar jouw gehoor is ook fijner dan het mijne.

— Dat is mogelijk, maar dit moet jij toch ook hooren, want het klinkt tamelijk hard! Ik begrijp er niets van!

— Waar gelijkt het dan op?

— Wel, dat is niet zoo gemakkelijk te zeggen! Het klinkt nog het meest op de geregelde stooten van een heiblok op een paal, maar dan zwakker, en tegelijkertijd toch ook scherper van klank! Als men op verren afstand het kloppen van een hamer op cement hoorde, dan zou dat ook ongeveer zoo moeten klinken. Het is me onbegrijpelijk dat je het niet hoort. Maar, wacht eens even!

Raffles was zichzelf op levendigen toon in de rede gevallen, liep op Brand toe die op dezelfde plek was blijven staan en zeide toen met een zacht lachje, en zichzelf tegen het voorhoofd slaande:

— Ik ben een domkop! Nu hoor ik zelf ook niets meer.

— Maar dat is toch onmogelijk! Je zou hier niets hooren van wat je vijf meter verder duidelijk kunt waarnemen?

— Dat is niets bijzonders, Brand! Ga maar mee terug, en overtuig je eerst zelf, dat ik niet gedroomd heb.

Brand liep mee terug, en toen hij op dezelfde plek was gekomen waar Raffles eerst stond, behoefde hij niet eens ingespannen te luisteren

om aanstonds een zonderling, regelmatig kloppen te hooren dat met geregelde tusschenpoozen van een paar seconden terugkeerde.

— Dat is kras! mompelde hij.

— Ik zeg je nog eens, Brand, dat het niets om het lijf heeft. We hebben hier eenvoudig te doen met een gewoon echo-effect. Merk je wel, dat de straat een bocht beschrijft? Nu, dat doet ook deze muur, die de speelplaats van de school afsluit. Wij staan hier als het ware in het brandpunt van een hollen spiegel, die in plaats van lichtstralen, klankgolven weerkaatst. Men vindt hetzelfde in vrij wat mijnen. Daar komt het meermalen voor dat men elkander op een afstand van bijna vijfhonderd meter duidelijk kan verstaan, zelfs al fluistert men, terwijl op een veel kleineren afstand, zelfs schreeuwen niet wordt verstaan. Je kent die reusachtige schaal in een der zalen van het Louvre te Parijs? Zij heeft een doorsnede van bijna twintig meter, maar ook het zachtst gefluisterd woord tegen den rand van dat marmereen voorwerp, wordt als zeer luid gepraat verstaan, door iemand die zich op het juiste punt aan den anderen kant opstelt.

Iets dergelijks moet ook hier plaats vinden. Waarschijnlijk zou ik niets gemerkt hebben, als ik niet toevallig mijn cigaret had aangestoken op die plek. Probeer het maar eens, nauwelijks twee meter verder hoor je niets meer!

— Je hebt gelijk! Nu, ik blijf erbij dat het merkwaardig is, al valt het nog zoo gemakkelijk te verklaren. Wat zou het voor een geluid zijn? Het klinkt als slaan op een aambeeld.

— Om twee uur in den nacht? Een zonderlinge smid, die op dat uur zijn aambeeld zou bekloppen. Overigens, het klinkt niet alsof er op metaal, maar wel alsof er op steen geklopt of gestooten wordt. Om nog eens op de kolenmijnen terug te komen, men gebruikt daar menigmaal een soort van electriche ram, die de gaten in het harde gesteente moet slaan, bestemd om er dynamietpatronen in aan te brengen.

— Maar dat gaat veel vlugger! Zulk een gatenmachine klinkt als een mitrailleur! Dit tempo is veel langzamer. Het is zonderling, waar zou het toch vandaan komen?

— Dat is al heel moeilijk te zeggen, Brand. Het kan evengoed dichtbij, als tamelijk veraf veroorzaakt worden. Als men het wilde weten, dan zou men moeten zoeken in een segment, waarvan de beide beenen samenkomen in het punt waar wij ons nu bevinden, maar hoe lang die beenen zouden moeten zijn, dat valt zelfs bij benadering niet te zeggen. Evenmin zou ik

met juistheid hun hoek kunnen bepalen.

— Jawel, ik begrijp je. Het kunnen evengoed twee, als drie partjes van een sinaasappel zijn!

— Je stelt het heel begrijpelijk voor, zeide Raffles lachend. Nu, het is een aardig natuurverschijnsel, dat wij hier hebben betrapt. Zullen wij verder gaan?

Brand stemde toe, en zij wilden zich juist weer op weg begeven, toen het regelmatig kloppen eensklaps overging in een dof ratelend geluid, dat nu inderdaad heel veel geleek op het knetteren van een mitrailleur, maar zwakker, en ook veel lager van toon.

— Maar wat drommel, nu wordt er werkelijk een boormachine gebruikt! fluisterde Raffles ten hoogste verbaasd. Nu, daar zou ik graag meer van willen weten! Heb je lust om het eens mee te gaan onderzoeken? Of voel je je vermoeid.

— Ik ben in het geheel niet moe, Edward, maar ik vrees alleen dat wij onzen tijd nutteloos zullen zoek maken! Jij zelf verkeert in het onzekere omtrent de oppervlakte van het cirkelsegment, waarop wij zouden moeten zoeken.

— Wij kunnen in ieder geval een deel er van nemen. Zet je ooren en je oogen goed open! Wij zullen teruggaan en dan dat smalle zijstraatje inloopen, zoodat wij weer in de winkelstraat uitkomen, die wij zooeven verlaten hebben.

Zij waren nauwelijks twee stappen op hun schreden teruggekeerd of het geluid hield op. Brand, meenende dat het voorgoed zweg trad weer even terug, en dadelijk klonk het opnieuw in zijn ooren.

Hij probeerde het nog een paar malen en toen volgde hij Raffles, die reeds de straat was overgestoken.

Er werd geen woord gesproken, totdat zij de winkelstraat weer bereikt hadden die zij nu langzaam begonnen af te loopen, scherp aan weerszijden uitziende, totdat Raffles plotseling stil stond, Brand glimlachend aankeek, en met zijn wandelstok wees naar een opschrift in vergulde letters, dat was aangebracht boven de winkelruit van een tamelijk grooten winkel: „Jerôme Price, Juwelier.”

De ramen waren zeer stevig gesloten met zware, stalen luiken. De winkelier was zeker gewoon, des nachts in zijn zaak licht te laten branden, want door een smalle kier was een zwak lichtschijnsel zichtbaar.

Het huis zelf was oud, maar nog heel stevig, evenals de aangrenzende gebouwen.

Brand had de richting van Raffles' wandelstok gevolgd, en zeide, alles behalve overtuigd:

— Waarom wijs je op dien winkel? Je wilt toch niet zeggen dat het kloppen daar mee in verband kan staan?

— Wel, waarom zou dat niet mogelijk zijn? Er is hierin de heele wijk geen enkel ongeluk gebeurd met een buisleiding, die een nachtelijk werken van een of anderen gemeentelijken tak van dienst noodzakelijk zou maken. Was het wel zoo, dan zou het geluid ook veel duidelijker hoorbaar moeten zijn. Kom eens mede, ik wil er het mijne van hebben!

Raffles en Brand moesten de straat oversteken, teneinde den winkel van mijnheer Jérôme Price te kunnen bereiken.

Toen zij er voor stonden, kwamen zij tot de ervaring, dat er niets bijzonders aan te zien viel. De luiken bleken hermetisch gesloten te zijn, de deur, eveneens voorzien van een stalen rolluik, was alleen maar voor een zeer klein bovengedeelte zichtbaar, en de geheele woning daarboven was in duisternis gehuld.

En hoe aandachtig zij ook luisterden, van eenig geluid was niets te bespeuren.

Brand, een weinig ongeduldig, wilde Raffles reeds meetronen, toen deze zachtjes zeide:

— Wacht nog een oogenblikje!

— Maar er valt volstrekt niets te hooren!

— Op deze plek zeker niet! Maar dikwijls kan men voelen, wat niet te hooren is!

Raffles overtuigde zich eerst dat er heinde en verre geen agent te zien viel, liep toen op het huis links van den winkel toe, bukte zich zoo diep mogelijk, drukte zich dicht tegen den muur aan, en legde zijn oor tegen de steenen.

Hij verwisselde herhaaldelijk van plaats, richtte zich toen op, liep voorbij den winkel, en herhaalde zijn zonderlinge manoeuvre aan de andere zijde van het huis.

En nauwelijks stond hij daar weer in gebukte houding, of hij wenkte Brand bij zich, zonder zich op te richten.

De jongeman hurkte zich insgelijks, zoodat hij het oor kon leggen tegen den buitenmuur, op nog geen voet boven den grond, en onmiddellijk nam hij een zeer licht trillen waar in het gesteente.

Beiden bleven even zoo staan, en toen Raffles zich oprichtte, lag er een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat.

— Collega's! zeide hij heel zacht.

— Is dat wel zeker?

— Mijn waarde Charles! Wat zou het nu anders kunnen zijn? Wie krijgt het in zijn hoofd, in het holste van den nacht in zijn kelder aan het werk te gaan?

— Wat denk je te doen?

— Wat ik denk te doen? Niets! Tenminste voorloopig. Die mijnheer Price boezemt mij niet het minste belang in, en ik kan mij niet goed voorstellen waaraan ik het recht zou ontleenen mijn confraters den voet dwars te zetten, tenzij het schurken van eenig formaat zijn, die een bestrijding waardig kunnen worden genoemd!

— Neem me niet kwalijk, maar dat is een zonderlinge opvatting, die ik, naar ik geloof, voor het eerst uit je mond hoor, Edward! zeide Brand verbaasd. Je noemde zoeven het woord confraters, maar dat moet je toch in scherts gedaan hebben. Of geloof je dat de heeren die daar onder den grond aan den gang zijn, en zich een weg graven naar die met juweelen gevulden winkel, bezielde zijn door dezelfde beweegreden als die, welke jou aandrijven.

— Dat is niet erg waarschijnlijk, Brand! antwoordde Raffles met een lachje. Nu, als je er dan op staat, dan zullen wij die Mijnheer Price maar eens waarschuwen.

— Natuurlijk! Dat is onze plicht! zeide Brand verontwaardigd. Wie weet wat voor tuig daar beneden bezig is.

Raffles had zich opnieuw gebukt, en zeide, na nog een kort oogenblik te hebben geluisterd:

— Ik geloof dat zij het werk hebben gestaakt! Het is ook reeds bij drieën, en over een half uur zal het volkomen dag zijn. Misschien vinden zij dat te gevaarlijk. Wij zullen nog even wachten!

Een kwartier verliep, telkens luisterden de vrienden opnieuw, maar het zachte trillen van den muur had geheel opgehouden.

— Er is een ding dat ik niet begrijp! zeide Brand toen zachtjes. Wat valt er hier te boren? Men kan een scheidsmuur toch heel gemakkelijk met een houweel aantasten?

— Daarop kan ik je een tweevoudig antwoord geven, Brand. Ten eerste zijn deze huizen oud, en het is zeer wel denkbaar, dat de fundamenteu uiterst zwaar zijn, ja, dat de kelders hier zelfs onmiddellijk in de rots zijn uitgehouwen, en ten tweede is het best mogelijk dat mijnheer Price, de ervaringen van sommigen zijner collega's indachtig, den voorzorgsmaatregel heeft genomen, de fundamenteu van zijn eigen huis, door een extra betonnen muur te laten omgeven. Intusschen kunnen wij nu gerust naar huis gaan, zonder Mijnheer Price in zijn nachtrust te storen, want het is wel zeker dat het werk nog niet is afgelopen, en al ware dat wel zoo, dan zouden zij toch, nu de dag gaat aanbreken, niets meer durven uitrichten.

De beide mannen hadden zich opgericht om verder te gaan, toen hun blik op de overzijde

van de straat viel.

Daar stond een man, vrij goed gekleed, in een donkere overjas, die blijkbaar strak naar hen keek.

Zoodra hij zag, dat de beide mannen hem in het oog hadden gekregen, wendde hij zich om en

wandelde langzaam weg.

Raffles en Brand keken elkander eens glimlachend aan en de eerste zeide :

— Ik denk dat wij Price niet eens meer behoeven te waarschuwen, Brand !

Al maken de dieven slechts één pakje „DUBEC” cigaretten buit, dan zijn zij al tevreden

HOOFDSTUK II.

ER WORDEN NIEUWE MIJNEN GELEGD.

Ongeveer om vier uur sliepen de beide vrienden eerst, maar om half tien stonden zij reeds weder op, namen hun bad, vonden elkander terug in de kleine, zonnige eetkamer van het huis in de Cromwellstreet, dat Raffles niet lang geleden gekocht had, en het eerste waarover zij spraken, was hun toevallige eigenaardige ontdekking in Dolehamstreet, zooals de straat heette, waar zich de winkel van mijnheer Price bevond.

De ochtendbladen hadden volstrekt niet van een inbraak gerept, en Raffles had dus goed gezien, het gat was nog niet geheel gereed geweest, en de gravers durfden blijkbaar die nacht niet verder gaan.

En het mocht zelfs de vraag heeten, of zij dat zouden durven doen, nu het wel vast stond, dat een hunner twee heeren op verdachte wijze bij het huis had waargenomen, en daaruit zijn conclusies had kunnen trekken.

Dat die twee deftig gekleede heeren tot de politie zouden behooren zou de wachtpost wel niet gedacht hebben, maar hij en zijn cornuiten moesten er toch rekening mee houden dat die twee heeren iets hadden ontdekt, en daarvan aan de politie mededeeling zouden doen.

Aan den anderen kant echter moest het hem een geruststelling zijn, dat er geen onderzoek werd ingesteld. Immers, hadden die twee deftige heeren werkelijk gemeend iets verdachts te hebben waargenomen, dan zouden zij ook wel dadelijk naar den dichtstbijzijnden politiepost zijn geloopt, die dan onmiddellijk een onderzoek zou hebben ingesteld, en het resultaat daarvan had men stellig in de ochtendbladen

moeten aantreffen.

En dat dit niet het geval is, Brand, zoo besloot Raffles, een korte uiteenzetting van dit onderdeel, moet voor den wachtpost dunkt mij, het bewijs zijn, dat zijn argwaan misplaatst was, en dat die heeren waarschijnlijk alleen maar een beetje aangeschoten waren en in geen geval verband hadden gelegd tusschen het bijna onmerkbare dreunen van den muur, en een poging om door den grond heen den winkel met zijn kostbaren inhoud te bereiken. Hoe dit ook zij, de zaak heeft nu mijn belangstelling gewekt, en ik vind dat we eens een kijkje moesten gaan nemen in het huis, waar die nijvere werkbijzen zelfs des nachts hun taak verrichten !

— Maar met welk doel? Wij zullen er hoogstwaarschijnlijk een boormachine vinden, goed verborgen in den kelder, en verder een groot gat in den betonnen muur, of in den rotswand, of wat het dan anders mag zijn. Mij dunkt dat de vogels al wel gevlogen zullen zijn !

— Dat zijn zij heel zeker niet, Brand ! Of er moet niets gedeugd hebben van mijn redeneering van zoeven ! Nu de politie, om tien uur in den ochtend, nog altijd niet is komen opdagen, moeten die kerels zich wel volkomen gerust gevoelen.

— Maar wat hebben wij nu anders te doen, dan eenvoudig de politie te waarschuwen? riep Brand uit. Als zij het wat handig aanlegt, kan zij zeer goed een val uitzetten, en die schavuiten vangen !

— Dat zou inderdaad een goede oplossing zijn, Brand, die echter het nadeel zou hebben, dat ik zelf bij de zaak geen zijde zou spinnen ! Zie je, ik heb vanmorgen eenige minuten be-

steed om eens nader over het geval na te denken, en ik ben tot de slotsom gekomen, dat het eigenlijk zonde zou zijn, al dat werk waaraan misschien wel een maand is besteed, zonder resultaat te laten blijven. Bedenk eens, hoe gemakkelijk het misschien nu reeds zou zijn, om van dat aangrenzende huis uit den winkel te bereiken, en op een zoo gemakkelijke wijze de vruchten te plukken van andermans arbeid!

— Prachtig! Een goede inval! Zij zullen ons met muziek en vliegende vaandels inhalen, de bandieten, en ons vriendelijk uitnoodigen, de kastanjes op te peuzelen, die zij voor ons uit het vuur hebben gehaald.

— Je ironie is misplaatst, Brand! zeide Raffles kalm. Natuurlijk zal ik mij niet als een aandeelhouder bij hen komen aanmelden! Zij moeten eerst verdreven worden!

— Toch niet met geweld?

— Dat zou van de omstandigheden afhangen! Het is best mogelijk dat zij volstrekt niet zoo talrijk zijn. Als wij dan Henderson nog meenemen, moet het al zeer vreemd loopen, als wij hen niet de baas zouden blijven! Er is echter een nog veel eenvoudiger methode, die bestaat in vrees aanjagen!

— Hoe zoo?

— Wel, men zou hun bijvoorbeeld een briefje op hun dak kunnen sturen, waarin wordt gezegd, dat de politie lucht van de zaak heeft gekregen, en op het punt staat een inval te doen.

— En waar zou je dat briefje willen bezorgen?

— Natuurlijk in het huis zelf. Het is dunkt me, duidelijk, dat althans de verdieping gelijkvloers, gehoord moet zijn door een handlanger, een vriend van de bende. Je hebt gezien dat het een meubelzaak is, maar ik denk dat zij zich niet veel bekommeren om het verkoopen van meubelen. Daar moet dus ook overdag iemand zijn, die brieven aanneemt.

— En hoe wilde je dan adresseeren?

— Wel, men zou bijvoorbeeld op de enveloppe kunnen zetten „Aan de aspirant-roovers van den winkel van den heer Price.” Mij dunkt dat het wel zou terechtkomen.

Brand dacht een oogenblik na, en zeide toen:

— Dat komt me nog al gewaagd voor. De kerels konden wel eens achterdocht krijgen, en van meening zijn, dat de briefschrijver, dien zij wel zullen identificeeren met een van de twee deftig gekleede heeren van gisteren, voornemens was hen tijdelijk te verdrijven om zelf den slag te slaan. Zij zullen dus een oog in het zeil houden, en als zij niet werkelijk politie zien verschijnen, ook weten waaraan zij zich te houden hebben. Zij kunnen dan twee dingen doen

Of de politie inderdaad waarschuwen, óf ons een valstrik leggen, en ons des nachts overvallen.

— Misschien heb je wel gelijk! zeide Raffles, na eenig nadenken. Ik geloof dat ik zelf die gedachtengang zou volgen als ik in hun plaats was. Maak voort, dan zullen we eens beginnen den omtrek te verkennen, en zoo mogelijk eens kennis te maken met den heer Price en zijne zaak! Het is altijd goed, de lieden te kennen, die men wil helpen, of uitplunderen!

— Dan zal het wel noodig zijn ons te vermommen, want de spion van gisterennacht is misschien in de buurt, en het was niet zoo donker op die plek, of de kans bestaat dat hij ons herkent.

— Dat is ook mijn inzicht. Vlug dan maar aan het werk gegaan! De zaak trekt mij werkelijk bijzonder aan.

Een oogenblik daarna zaten de beide vrienden reeds voor de kleine kaptafel in hunne slaapvertrekken, en lieten hun gelaat een zoodanige verandering ondergaan, dat het volkomen onmogelijk zou zijn, in hen beiden de twee keurig gekleede heeren van den vorigen nacht te herkennen.

Raffles had nu een kinbaardje, dat hem deed gelijken op een rijken heerenboer, en Brand had zijn gelaat versierd met een kneveltje, dat hem een Fransch uiterlijk gaf. De twee mannen konden er nu wel van verzekerd zijn zich bij en in den winkel van Price te kunnen ophouden, zonder achterdocht te wekken, van wien dan ook.

En nu werd Henderson geroepen, de chauffeur, en met weinige woorden op de hoogte gesteld. De reus had aan die korte uiteenzetting van Raffles voldoende en weinige minuten later zat hij achter het wiel van een zeer snelle auto, die echter zijnen krachtigen motor verborg onder het onschuldig uiterlijk van een tamelijk havelooze taxi. Hij zelf zag er geheel en al uit als een chauffeur, die zijn tijd weet te verdeelen tusschen zijn wagen en de toonbank van een goedkoop kroegje, en wist nauwkeurig wat er van hem verlangd werd.

Het spreekt vanzelf dat Raffles en Brand niet in den wagen stapten voor de deur van hun eigen huis, maar dit verlieten aan de tuinzijde, en door een schuttingdeur, volkomen onzichtbaar zelfs voor de naaste bureu, en die te bereiken was langs een paadje, hetwelk voortliep tusschen een dubbele heg, zoo dicht begroeid, dat het onmogelijk was er doorheen te zien, ook niet aan de bovenzijde, die bij wijze van een berceau gesloten was.

En daar dit paadje zich uitstreekte tot bijna vlak tegen den achtergevel van het huis, viel

het Raffles altijd gemakkelijk zijn huis aan die zijde te verlaten, zonder dat het werd opgemerkt.

De schuttingdeur zelve kwam uit in een soort van slopje, smal en donker, en waarin geen sterfeling zich ooit vertoonde. Het was een soort insnijding tusschen twee huizen en tegenover de deur bevond zich de blinde muur van een pakhuis.

De beide vrienden begaven zich dus pas in de auto op een honderdtal schreden van hun huis af, en Henderson reed aanstonds naar de Dolehemstreet, maar bleef, volgens de aanwijzingen die hij gekregen had stilstaan op een vijftig tal meters afstand van den juwelierswinkel, en aan de overzijde, zoodat hij gemakkelijk kon waarnemen wat daar voorviel.

Raffles en Brand stapten uit, staken de straat over en begaven zich toen naar den winkel met zijnen kostbaren inhoud, nu en dan stilstaande om een etalage te bekijken, als lieden die vrijelijk over hunnen tijd kunnen beschikken.

Toen zij tenslotte den winkel betraden, bemerkte zij daar slechts een enkelen klant, in de gedaante van een knap, donker, jongmensch van een jaar of vijftientig, zeer elegant, zelfs wel een weinigje al te fatterig gekleed.

Hij sprak op een uiterst hoffelijken toon en met een licht buitenlandsch accent tot een jong meisje, met een vrij onbeduidend gezichtje, maar die sprak op een wijze, welke duidelijk aantoonde, dat zij niet tot het personeel behoorde.

Raffles meende aanstonds dat hij hier wel met een dochter des huizes te doen zou hebben en reeds het volgende oogenblik zou bewijzen dat hij goed gezien had.

Want er ging juist een deur open, die naar een kantoor voerde, van den winkel afgescheiden door een wand, die voor de helft uit matglas, voor de andere bovenste helft uit gewoon glas bestond, en een klein schraal en bijna kaalhoofdig mannetje kwam binnen, dat met een snellen blik den geheelen winkel overzag, en even de wenkbrauwen samentrok bij het zien van den fraai uitgedosten jongenman.

Raffles merkte op dat het meisje een ergen kleur kreeg, en toen met voorgewende onverschilligheid tot het kleine mannetje zeide:

— Papa, dit is Mijnheer Nicolo Cologna, . . . en . . .

— En Mijnheer wenscht zeker iets te koopen? viel de juwelier haar zoetsappig in de rede.

— Dat is te zeggen, waarde heer . . . eerlijk gezegd kwam ik ditmaal slechts om het genoe-

gen te hebben eenige woorden met mejuffrouw uw dochter te wisselen.

— Het is eigenlijk de kantoortijd van Mejuffrouw mijn dochter.

Het meisje trok een pruilend lipje, de bezoeker was blijkbaar een weinig met zijn houding verlegen en toen koos hij eieren voor zijn geld, inplaats van juweelen, maakte een diepe buiging voor den juwelier die het niet de moeite waard scheen te achten, dit gebaar op dezelfde wijze te beantwoorden, zeide nog haastig en fluisterend een paar woorden tot de juweliersdochter, en verliet toen met veel strijkages den winkel.

Raffles had den eleganten jongeman geen oogenblik uit het oog verloren, ofschoon hij schijnbaar ernstig verdiept was in de beschouwing van een vitrine vol prachtige juweelen en toen Brand hem eens aanzag, bemerkte hij tot zijn verwondering op het gelaat van zijn vriend, maar waarschijnlijk alleen voor hem zelf zichtbaar die eigenaardige uitdrukking, die het sein voor Brand was, dat Raffles zoeven iets bijzonders moest hebben ontdekt.

Zijn staalgrijze oogen glansden op een zeldzame wijze, en heel eventjes trilden zijn fijne neusvleugels, als van een jachthond, die het wild ruikt.

Een onderdeel van een seconde nam Raffles het mooie juweliersdochtertje eens op, en toen waarschuwde zijn instinct hem zeker, dat de juwelier hem met eenig wantrouwen opnam, verbaasd over het stilzwijgen van de twee nieuwe klanten; hij was echter onmiddellijk volkomen in zijn rol en begon, met een afgrijse-lijk Amerikaansch accent:

— Ik ben hier gekomen om een ring bij U te koopen, mijn waarde heer. Maar wat ik hier zie is niet veel zaaks. Ringen zooals Jan en Alleman ze dragen. Heeft U niet iets bijzonders, iets wat buiten de gebruikelijke vormen valt?

Price had met den blik van den geoefenden vakman, naar hij meende, onmiddellijk zijnen man geschoten. Een schatrijke Amerikaansche tourist, die niet op een paar honderd dollars keek, wel lastig, veeleischend, maar goed van betalen. Ja, dat was zeker wel een goede klant!

Brand achtte hij nauwelijks een blik waardig. Dat was zeker een secretaris of iets dergelijks, iemand die er volstrekt niet op aan kwam.

En hij antwoordde dan ook tamelijk vlug, maar toch niet zoo haastig, of de ander moest begrijpen dat men hem zeer zeldzame stukken zou voorzetten:

— Zeker heb ik wel eenige bijzondere ringen

voor U mijnheer, wanneer Mijnheer b.v. gesteld is op voortbrengselen van oud-Egyptische goudsmeedkunst?

— Toch geen Toet-Ank-Amen vroeg Raffles vol afgrijzen? In het heele Egyptische rijk van zijn dagen, kunnen onmogelijk zooveel gouden ringen bestaan hebben, als er in een enkele week alleen in New-York worden verkocht. Mag men de juweliers gelooven daarginds, dan was het graf van dien Egyptischen koning er van onder tot boven mee opgevuld en lagen ze in de straten van Thebe om zoo te zeggen voor het opscheppen.

— Mijnheer, zeide Price trotsch, ik verzeker U dat ik alleen authentieke sieraden verkoop.

— Des te beter! Wees dan zoo goed, en laat mij iets zien.

Price wendde zich om en zeide tot een van de winkelbedienden, een knappe jongen met een wat bleek en naar het scheen een ook wat droevig gelaat:

— Tompson, de ringen-cassette uit mijn privé-kantoor.

De jongeman verdween, en Brand meende te hebben opgemerkt, dat hij in het voorbijloopen een smachtenden en tevens verwijtenden blik wierp op het mooie meisje, dat hij als de dochter van den juwelier had leeren kennen.

Een oogenblik daarna keerde hij terug met een kleine, glazen vitrine, niet veel grooter dan een van die miniatuur-kassen waarin de liefhebbers hun dwerg-cactussen bewaren en opkweeken.

Ze had den vorm van een soort zeskantige pagode, met twee verdiepingen, die met fluweel waren bekleed en waarin op regelmatigen afstand een soort standaard was aangebracht, ieder prijkend met een ring met bijzonder fraaien vorm en van een maaksel, dat hem spoedig genoeg moest onderscheiden van de moderne sieraden van denzelfden aard.

De jongeman die met den naam Tompson was aangesproken, zette het kastje op den toonbank, en ofschoon Raffles zich hield alsof hij niets had gemerkt, hadden zijn scherpe oogen toch wel gezien, hoe, op een wenk van den patroon de winkelbedienden zich aldus verspreidden, dat zij als het moest den beiden klanten den weg naar de buitendeur konden afsnijden.

Een hunner stond zelfs op zoo'n eigenaardige wijze achter de toonbank, dat Raffles reeds uit zijn houding kon opmaken, dat hij een revolver in de hand had genomen.

Het was duidelijk dat de Londensche juweliers hunne veiligheidsmaatregelen gingen ne-

men waarschijnlijk bevreesd geworden, door de talloze beroovingen van collega's aan de andere zijde van de groote haringvijver, meer in het bijzonder in Chicago.

Tompson haalde een sleuteltje uit zijn zak, gereed om de zes deurtjes van het toonkastje te openen, indien het verlangd werd en Price begon zijn waar aan te prijzen:

— Dit is een zeer schoone ring uit het begin van de 16e eeuw, die....

— Een echte Borgia-ring! viel Raffles hem kalm in de rede. Dus waarschijnlijk nog iets vroeger dan gij daar zegt!

De juwelier zag den klant een oogenblik verbluft aan en vervolgde:

— Dit is een ring, die zeer zorgvuldig is geïmiteerd naar den trouwring, dien Philips de Schoone droeg bij zijn huwelijk met Maria van Bourgondië.

— Ik heb den echte! zeide Raffles doodkalm.

Price maakte bijna een luchtsprong van verbazing en bewondering en hijgend kwam het over zijn lippen:

— Hebt gij den echten? Maar Mijnheer, die ring is op zijn minst tien duizend pond sterling waard!

— Ik heb er ook een zeer hoogen prijs voor betaald! antwoordde Raffles lakoniek. Laat mij nog eens verder zien, als ik U verzoeken mag. Ik zie daar een zeer fraai specimen van Russische goudsmeedkunst, waarschijnlijk uit den tijd van de groote Catharina! Wie weet wel een van de ringen, die zij aan haar gunsteling Potemkin schonk! Hij hebt zeker wel eens van Potemkin gehoord?

— Welzeker, — dat is immers, — hm, die gevaarlijke Russische film? stamelde Price een weinig ontdaan door die plotselinge vraag.

— Ook dat! antwoordde Raffles onverstoort. Maar alvorens een film te zijn of de naam van een schip was Potemkin Minister aan het hof van Catharina de Groote. Mag ik dien ring eens van nabij bezichtigen?

Heel even scheen Price te aarzelen, toen opende Tompson op een wenk van hem het glazen deurtje van het vak, waar de ring op zijn standaard lag, glanzend en fonkelend.

De jongeman nam hem behoedzaam van zijn plaats, en Raffles nam den ring glimlachend aan, en bekeek hem nauwkeurig.

Het sieraad was gevormd uit twee ineen gekronkelde slangen, die tusschen de tegen elkan- der opgeheven koppen en in de wijdgeopende muilen vijf diamanten gevat hielden, in het midden waarvan een fraaie robijn zich bevond.

Raffles draaide den ring om en om in zijn

handen, toen maakte hij een plotselinge beweging, en keek met hoog opgetrokken wenkbrauwen Price aan.

Toen zei hij rustig :

— Die ring is zeker zeer fraai, maar ik had toch liever het origineel gezien. Kunt ge me dat soms toonen?

— Het origineel? herhaalde Price verwonderd. Maar dat hebt gij daar in Uw hand Mijnheer. Zie maar naar het jaartal dat er van binnen in staat.

— Naar dat jaartal zoek ik juist, mijn waarde Heer, zonder het te kunnen vinden, zeide Raffles ongeduldig. Ik had eigenlijk niet gedacht, dat gij aan U nog vreemde klanten namaak zoudt toonen. Deze ring is valsch en tamelijk slecht verguld. En de diamanten zijn van glas.

De Juwelier werd doodsbleek en snakte blijk-

baar naar adem. Toen werd hij weer vuurrood, nam Raffles driftig den ring af en zeide op zeer boozen toon :

— Mijnheer, in deze tijden is iedere juwelier verblijd als hij zich een nieuwen klant kan aanwerven, maar wanneer die klant onzinnige praatjes verkoopt en een kostbaar echt stuk voor waardeloozen namaak verklaart, als hij. . .

Price hield plotseling op. Hij had onder het spreken den ring in zijn vingers rond gedraaid en nu keek hij er naar, bracht hem tot vlak bij zijn oogen, haalde met trillende vingers een vergrootglas uit zijn vestzak, keek nog eens en toen viel hij kreunend neer op zijn stoel en bracht er met moeite uit :

— Het is niet te gelooven, gij hebt gelijk, deze ring is verguld, het is niet de echte, en toch zweer ik U, bij het hoofd van mijn vrouw, dat die ring gisteren nog echt was !

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst ?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.

HOOFDSTUK III.

VERDERE VERWIKKELINGEN.

Het was een oogenblikje doodstil in den ruimen winkel, en men had niets anders gehoord dan een lichten kreet van Dorrit, het bevallige dochttertje van den juwelier, die met groote, verschrikte oogen van den ring in de bevende handen van haren vader naar de kleine vitrine keek.

Raffles was de eenige die volkomen kalm bleef. Hij stapte op de kleine glazen kast toe en nam uit hetzelfde vak, waarin zich de Russische ring had bevonden, nog een paar soortgelijke sieraden, die hij aan een kort onderzoek onderwierp, om vervolgens te verklaren :

— Het spijt mij dat ik het U moet zeggen, mijnheer Price, maar ook deze ringen zijn op een zeer handige en bekwame wijze nagemaakt.

De juwelier sprong uit zijn stoel op, alsof hij door een schorpioen gestoken was, nam Raffles met een driftig gebaar de ringen af, en barstte toen uit, met een gelaat dat vuurrood was van drift :

— Dat gaat mijn verstand te boven ! mijnheer Tompson, aan U is altijd het toezicht op deze vitrine met de oude ringen toevertrouwd geweest ! Wilt gij mij eens onmiddellijk verklaren hoe het mogelijk is dat sedert gisteren verscheidene van die ringen, en misschien wel allemaal ! door waardelooze prullen zijn vervangen ?

Aller oogen waren nu op den jongen winkelbediende gevestigd, die met een bleek gelaat tegen de toonbank leunde, als een beeld van verslagenheid en verbijstering. Hij trachtte iets te zeggen, maar ofschoon hij zijn lippen herhaaldelijk bevochtigde slaagde hij er toch niet in, iets anders voort te brengen dan rochelend geluid.

— Welnu, mijnheer, krijg ik haast antwoord ? ging Price met stemverheffing voort. Gij alleen hebt de sleutel van die vitrine, gij alleen kunt de deurtjes openen, en gij ziet zelf wel, dat de sloten onbeschadigd zijn.

— Een oogenblikje, mijnheer Price, als gij het mij niet kwalijk neemt ! liet hier de rustige stem van Raffles zich hooren. Hebt gij zelf dan geen sleutels ?

— Natuurlijk heb ik die, mijnheer ! gromde de juwelier ongeduldig. Maar gij zult toch zeker niet aannemen dat ik mijzelf besteel ?

— O, dat is wel meer voorgekomen ! ant-

woordde Raffles schouderophalend. Maar het is natuurlijk verre van mij, u van iets dergelijks te betichten ! Ik stelde de vraag alleen maar, omdat het mogelijk is, nu het blijkt dat er nog een stel sleutels bestaat, dat . . .

— Ik begrijp wel wat gij bedoelt, mijnheer, viel Price hem ruw in de rede, maar gij zult mij wel willen gelooven, als ik U zeg dat mijn eigen sleutels goed zijn weggeborgen, niemand kan daar bijkomen, behalve ik zelf, mijn dochter en de boekhouder. Hij is een man van zeventig jaar, bijna een halve eeuw bij mij in dienst, en ik verkies niet dat hem de belediging wordt aangedaan . . .

— Niemand denkt daaraan, mijnheer Price ! zeide Raffles bedaard. Maar intusschen schijnt gij zelf dan toch een ander te willen beledigen.

Tompson wierp hen een dankbare blik toe en kon er toen met moeite uitbrengen :

— Ik, ik begrijp er zelf niets van ! gistermiddag omstreeks vijf uur heb ik hetzelfde vak nog geopend, en een van de ringen laten zien aan een klant. Daarbij heb ik ze zelf in handen gehad en ik durf er een eed op doen, dat alle ringen toen nog echt waren. Op eenigen afstand ziet men het verschil niet, maar het bedrog moet aanstonds uitkomen, als een vakman zulk een nagemaakte ring in de vingers neemt ! Ik zelf zou het onmiddellijk moeten bemerken ! En . . .

Hij zweeg bedremmeld, veegde met zijn zakdoek zijn nat voorhoofd droog, en vervolgde toen, bijna onverstaanbaar :

— En ik zou nooit zooiets doen, ik zou U nooit iets ontstelen, mijnheer Price ! Ik zou het eenvoudig niet kunnen omdat . . .

Hier wierp hij een schuwe blik in de richting van Dorrit, en zij was misschien de eenige, die de beteekenis van die blik en van die woorden begreep.

Het meisje stond sprakeloos terzijde, zelf zeer bleek, maar haar vader brieschte :

— Wat gij daar zegt, mijnheer Tompson, beschuldigt U nog maar meer, gij zelf zegt immers, dat gisteravond om vijf uur de ringen nog echt waren een half uur later werd de winkel gesloten. Hoe is het dan mogelijk, dat de sieraden in dien korten tijd verwisseld zijn, terwijl er nergens een spoor van braak valt te bespeuren, het is duidelijk dat de deurtjes geopend zijn met een gewone sleutel, en die hebt gij

Het spijt mij voor U mijnheer Tompson, maar ik ben genoodzaakt U voorloopig als de schuldige te beschouwen.

Hij was haastig op het telefoontoestel toegestapt, en drukte met zijn vingers de toetsen neer van de automatische aanslag.

Niemand sprak een woord. De bedienden stonden schuw bijeen, in een hoek van het vertrek, Tompson stond met gebogen hoofd nog altijd bij de toonbank, en aan het ander uiteinde daarvan leunde Dorrit, bleek als een doode, en met een verwilderde uitdrukking in haar oogen, zooals Brand tot zijn verwondering opmerkte.

Raffles hield haar voortdurend in het oog, en hij scheen zich ook een oogenblik te verbazen over de klaarblijkelijke ontzetting bij het meisje dat toch naar het scheen haar genegenheid elders geplaatst had, en dus slechts matig belang kon stellen in alles wat Tompson betrof.

Maar Brand zag eensklaps Raffles gelaat verhelderen en eventjes die felle glans door zijn oogen schieten, welks beteekenis hij zoo goed kende. Het was duidelijk dat Raffles iets ontdekt had, iets voor zichzelf had verklaard, maar Brand kon zich volstrekt niet begrijpen, wat dit zijn kon.

Want hij moest zich zelf bekennen, dat ook voor hem de zaak slechts weinig ruimte liet voor twijfel! Die jonge bediende, die nog niet heel lang bij Price in dienst kon zijn, was toch immers de eenige die de vitrine kon openen, zonder dat er ook maar een krasje aan het slot kwam en die tijd en gelegenheid in overvloed had gehad de zeldzame kostbare ringen na te maken.

Dat hij Dorrit lief had was tamelijk duidelijk te zien, maar misschien had hij willen trachten, door oneerlijke middelen snel veel geld in zijn bezit te krijgen, en haar zoo te winnen.

Maar daar sprak Price reeds in de telefoonhoorn. Hij had zoeven de politie opgebeld, en sprak op driftigen, ongeduldigen toon, legde haastig uit wat er gebeurd was, legde toen het toestel weer uit de hand, juist toen Raffles, Brand een veelbeteekenenden blik toewierp, die zeker beduiden moest:

— Het wordt nu hoog tijd dat wij onze biezen pakken, nu de zaak zoo geheel anders geloopt is dan wij verwachtten!

Maar de juwelier scheen hunne gedachten te raden, en zeide opgewonden:

— Ik zou U niet gaarne last veroorzaken, heeren, maar ik ben wel genoodzaakt U te verzoeken, als getuigen in deze zaak te willen optreden. Gij zijt de eerste geweest, mijnheer,

die het bedrog ontdekt hebt.

Nu lokte het vooruitzicht om als getuige in deze zaak betrokken te worden Raffles alles behalve aan, maar hij wist niet hoe hij zich er aan kon onttrekken en hij had nog geen vast besluit genomen, toen de deur reeds openging, en er een inspecteur van het naburige politiebureau vergezeld door twee agenten binnentrad,

Price legde hun de zaak uit, telkens op Tompson wijzend, en toen hij zweeg wendde de inspecteur zich tot den jongenman en vroeg scherp:

— Zijt ge voornemens, in deze zaak schuld te bekennen?

— Onschuldig! riep Thompson uit nu met meer kracht dan te voren. Ik heb mij niet vergrepen aan het eigendom van mijn patroon.

— En gij, mijnheer Price, dient een aanklacht in optima forma in?

— Natuurlijk doe ik dat! bromde de juwelier. Het is practisch gesproken onmogelijk dat een ander het zou kunnen doen!

— Dan ben ik wel genoodzaakt, aan de zaak gevolg te geven! hernam de inspecteur. Zijn deze heeren soms getuigen van de zaak geweest?

— Dat wil zeggen, mijnheer, dat ik toevallig de vervalsching het eerst bemerkte! gaf Raffles te kennen. Ik zou het echter waardeeren, als mijn secretaris en ik niet bij deze zaak betrokken werden. Ik kan volstrekt niet inzien....

— Het spijt mij mijnheer, viel de politie-beambte hem koeltjes in de rede, maar mijn plicht wijst mij voor, U als getuigen te dagvaarden. Als gij werkelijk de vervalsching het eerst geconstateerd hebt dan zult gij ook gehoord moeten worden! Ik dwing U echter volstrekt niet aanstonds met mij mede te gaan. Wees zoo goed mij Uw naam en adres op te geven.

Raffles, wel begrijpend dat er nu voorloopig geen ontkomen meer aan was, antwoorde zonder een seconde aarzeling:

— Jim Kingstone, en zijn secretaris Harry Wills, beiden uit Philadelphia.

Wij logeeren voor het oogenblik in Hotel Cecil.

De inspecteur had zijn boekje ter hand genomen, noteerde nu de namen en het adres, klapte het dicht, en richtte zich terwijl hij het in zijn zak liet glijden, tot Tompson met de woorden:

— Zijt gij bereid, mijnheer, rustig met ons mee te gaan?

— Dat ben ik mijnheer, maar gij verliest hier

Uw tijd want, ik zweer u mijnheer Price, dat gij mij bitter onrecht aandoet, dat gij U schromelijk vergist want dat ik volkomen onschuldig ben. Hoe het gebeurd is weet ik niet, maar ik heb het niet gedaan. juffrouw Dorrit, ik weet zeker dat mijn onschuld genoeg zal komen vast te staan, maar ik kan mij niet in gevangenschap begeven voor ik uit Uw mond vernomen heb, of ook U mij voor schuldig houdt.

Er lag zooveel doodsangst in zijn blik, toen hij het meisje die vraag stelde dat Brand diep medelijden met de jongeman kreeg.

— Ik geloof niet, ik ben zeker dat U het niet gedaan heeft, mijnheer Andrew, antwoordde Dorrit heel zachtjes, zoodat zij ternauwernood was te verstaan. Maar voor Tompson bleek het meer dan voldoende te zijn. Zijn gelaat helderde geheel en al op, zijn donkere oogen schitterden en zijn stem klonk bijna vroolijk, toen hij zich tot de inspecteur wendde met de woorden:

— Ik ben tot Uw dienst, heeren. Wat U betreft mijnheer Price, gij doet mij waarlijk het zwaarste onrecht aan, maar ik vergeef het U, omdat ik zoo goed kan begrijpen waardoor gij tot deze slotsom zijt gekomen, misschien zou ik in Uw plaats wel iets dergelijks hebben gedaan, juffrouw Dorrit, ik dank u voor Uw goede meening en ik kan alleen maar hopen, dat de schuldige spoedig gevonden wordt.

— Men zal hem vinden, mijnheer Andrew, zeide Dorrit op een harde toon, die Brand veraste, het is voor U een onaangename zaak, maar ik denk dat vader morgen reeds zijn vergissing zal moeten inzien!

Price haalde slechts de schouders op, de vervalschte ringen acht in getal, tot een gezamenlijke waarde van bijna drieduizend pondsterling werden zorgvuldig in een perkamenten zakje gedaan, mijnheer Price kreeg er een reçu voor, en Andrew Tompson liet zich rustig wegleiden, na de gewaande Amerikanen vriendelijk te hebben toegeknikt.

— Kunnen wij niet soms aanstonds meegaan? vroeg Raffles die de zaak liefst zoo spoedig mogelijk beëindigd zag.

— Dat zou nuttelooze moeite zijn, mijnheer. Het zal wel een paar uren duren voor deze man ondervraagd kan worden. Maar ik verzoek U hedenavond om zeven uur op het Hoofdbureau van politie te willen komen.

— Ik zal niet mankeeren! antwoordde Raffles met een hoffelijke buiging, en bezielde met het vaste voornemen, er heel stellig te zullen mankeeren.

De winkelkeur ging achter den laatsten agent dicht. Het voorval had een hoogst onaange-

namen indruk achtergelaten, en het was dus niet zoo verwonderlijk dat de beide Amerikanen liefst zoo spoedig mogelijk wilden vertrekken.

Raffles, die reeds eerder met groote zorgvuldigheid de kleine vitrine had bekeken, wendde zich nu tot den juwelier, en zeide met zijn zwaar Amerikaansch accent:

— Neem me niet kwalijk mijnheer Price, maar ik geloof ook dat U daar een groote vergissing hebt begaan!

— Wat? U gelooft dat Tompson het niet gedaan heeft? zeide Price op een toon vol ongeloof. Wonderen gebeuren er niet! Wie zou het dan gedaan moeten hebben?

— Wel iemand anders! antwoordde Raffles laconiek.

— En dat na gistermiddag vijf uur?

— Welzeker, dat kan heel goed! Uw winkel wordt waarschijnlijk des morgens om half tien geopend, dus de dief had dan toch zestien en een half uur gelegenheid, de echte ringen tegen valsche te verwisselen!

— Welzoo! Heel mooi! En hoe kwam hij dan aan de sleutels als ik vragen mag?

— O, die zou hij Tompson hebben kunnen afnemen!

— Als dat zoo was, dan zou Tompson dat toch zelf wel verklaard hebben!

— Het kan gebeurd zijn, zonder dat Uw bediende er iets van gemerkt heeft!

— Dat is bijna onmogelijk! Ik zeg U dat deze zaak om half zes wordt gesloten.

Hoe zou het mogelijk zijn dat hem in dat halve uur zijn sleutels werden ontnomen zonder dat hij dat bemerkte? Hij draagt ze altijd aan zijn sleutelbos!

— Nu, dan zijn misschien de andere sleutels gebruikt, het tweede stel, ging Raffles rustig voort. Neen, ik ben het volmaakt met mejuffrouw uw dochter eens, morgen zult gij Uw vergissing moeten inzien! Ik geloof dat zij een goed inzicht in deze zaak heeft, miss Dorrit! Een beter inzicht dan een van ons allen! Goeden morgen mijnheer, het spijt mij werkelijk dat ons bezoek hier dezen uitslag heeft gehad! Ik had werkelijk graag iets bij U willen koopen! Nu, misschien neem ik toch nog iets uit Uwen winkel mede. Men kan nooit weten! Laten we dus zeggen, tot ziens!

En met deze woorden verliet de zoogenaamde Amerikaan met dreunende stappen den juwelierswinkel, op de hielen gevolgd door mijnheer zijn secretaris, en zij lieten daarbinnen een klein gezelschap achter, waarvan de leden ieder naar zijn aard en aanleg gereageerd hadden op de afscheidswaard van den man uit Philadelphia.

Maar niet zoodra waren zij op een veiligen afstand van den winkel van Price, of Brand vroeg op zachten toon en met de grootste verbazing:

— Wil je me nu eens zeggen wat dat allemaal te beteekenen heeft? Wat praatte je daar toch? Wat sprak je daar van zijn dochter Dorrit?

— Maar mijn beste Brand, dat meisje weet immers precies wie de ringen verwisseld heeft, zeide Raffles een beetje ongeduldig.

Brand keek hem aan met een uitdrukking van ongeloof in zijn groote, blauwe oogen, en herhaalde toen op onbegrijpelijke toon:

— Weet zij het? Waarom laat zij dan kalmjes Tompson wegvoeren als de schuldige?

— Als ik zeg dat zij het weet, dan druk ik mij misschien een beetje al te krachtig uit. Maar in ieder geval heeft zij een zeer sterk vermoeden, en dat wil zij waarschijnlijk eerst zelf bewaarheid zien. Vandaar dat zij dien jongen snuiter, die zoo duidelijk verraadt hoe smoorlijk verliefd hij op haar is, moed in sprak, en hem zeide, dat men de vergissing wel spoedig zou inzien!

— Als je nu soms gelooft Edward, dat de zaak duidelijker voor mij is geworden, dan moet ik je uit dien waan wakker maken, want het is me nog volkomen duister. Wie zou dan volgens het meisje de dader moeten zijn?

— Wel, de knappe zwarte jongen, die door haar vader zoo onvriendelijk de laan werd uitgezonden, juist toen wij binnentraden!

— Nicolo Cologna? vroeg Brand verwonderd.

— Niemand anders! Ik denk dat er gisteren na vijf uur iets tusschen die twee is voorgevallen wat wij natuurlijk niet weten, maar waardoor bij het meisje het vermoeden heeft post gevat, dat bijna tot een zekerheid is geworden, dat hij de ringen heeft verwisseld.

— Maar waarom gaf zij dan geen uiting aan dat vermoeden? Toen men een onschuldige kwam arresteeren?

— Dat werd haar belet door eenige, voor het meerendeel echt-vrouwelijke overweging, mijn waarde. Ik laat nog daar dat zij niet volkomen zeker was van haar zaak, en nu misschien eerst op haar eigen houtje klaarheid daarin wil brengen. Ik kreeg den stilligen indruk dat zij geheel onder de betoovering was gekomen van dien knappen Italiaan. Wij moeten dus aannemen dat zij hem plotseling heeft liefgekrege. Nu, een trotsch meisje als Dorrit neemt maar niet zoo voetstoots aan, dat een knappe jongen haar maar wat op de mouw heeft gespeld, alleen maar om zich van haar te kunnen bedienen als een werktuig tot verkrijging van eenige zeer kostbare sieraden! Tot het laatste

oogenblik zal zij hoop blijven koesteren, dat haar wantrouwen ongegrond is, en de meeste vrouwen zijn wel zoo wreed, dat zij het niet erg vinden, een onschuldige een paar nachten in het cachot te laten zitten, totdat zij vo komen zekerheid hebben verkregen aangaande de ware bedoelingen van wat in de boeken „de beminde man” heet. Heb jij dien beminden man soms herkend?

— Herkend! hoezoo?

— Ja, het viel mij eerst ook wat moeielijk, hij heeft zijn haar laten groeien, en een elegant baardje gekweekt, maar ik herkende hem aan zijn eigenaardigen oogopslag en in dit opzicht zijn wij dus de kleine Dorrit bij den aanvang van onze nasporingen al een klein weinigje vooruit.

— Zou jij mij niet eens op de hoogte willen brengen Edward? Wie was die man dan?

— Mijnheer Cologna heet in werkelijkheid Anatole Magnoli!

Bij het hooren van dien naam had Brand moeite, een kreet van schrik en verbazing te onderdrukken.

Had de naam van Cologna hem weinig gezegd, die van Magnoli zeide hem des te meer! Die naam immers behoorde toe aan een lid van een geheim, Italiaansch genootschap, dat daadwerkelijk aandeel had genomen aan een zeer brutale bankroof in het Zuiden van Frankrijk, omstreeks drie jaar geleden.

Slechts door de omstandigheid, dat Magnoli toen nog minderjarig was, was hij maar juist even door de mazen van de wet heengeslipt.

Trouwens, de politie had de grootste moeite gehad eenige klaarheid in de zaak te brengen en in ieder geval had Raffles er destijds heel wat meer van geweten dan het geheele Parket te Caën, dat zich met die aangelegenheid had moeten bemoeien.

Er waren nog meer schuldigen ontsnapt, en Raffles kende hunne namen evengoed als zijn eigen. Verscheidene hunner waren blijkbaar naar Engeland uitgeweken in de overtuiging dat zij daar voorloopig het veiligst zouden zijn.

Wat Magnoli betreft, dit veelbelovend jong-mensch dat nu omstreeks eenentwintig jaar moest zijn, behoefde een uitlevering niet te duchten, daar hij, zooals reeds gezegd ten tijde van het misdrijf nog niet den leeftijd had bereikt die hem tusschen de vier nauwe wanden van de gevangenis had kunnen brengen.

Dit alles ging bliksemsnel aan de gedachte van Brand voorbij, en eindelijk bracht hij op zachten toon uit:

— Magnoli, Anatole Magnoli! Dat ik hem zelf niet aanstonds herkend heb! En je gelooft

dat die brutale schelm hier de hand in het spel heeft gehad?

— Maar dat ligt immers voor de hand, Brand! Het is duidelijk dat de sluwe knappe Italiaan het hoofd op hol heeft gebracht van dat dwaze kind, van Dorrit, die misschien een blind vertrouwen in hem heeft gesteld! Wat zou gemakkelijker zijn geweest voor een vingervluggen bandiet als hij, haar het tweede stel sleutels afhandig te maken, zoogenaamd met een grapje? Wij zelf zijn er getuige van geweest dat mijnheer Price hem tamelijk ruw de deur wees. Een zeker instinct schijnt onzen vriend de Juwelier gewaarschuwd te hebben tegen dezen man.

— Maar als het meisje dat wist, Edward, dan zou zij toch niet hebben kunnen toelaten dat die onschuldige Tompson als arrestant den winkel werd uitgebracht?

— Ik herhaal het nogmaals, Brand, dat het zeer wel mogelijk is dat zij nog geen zekerheid heeft. Het is duidelijk dat zij er niet bij was, toen Mijnheer Magnoli het kastje met de ringen opende, en de echte met de nagemaakte verwisselde.

— Ik vraag mij af hoe dit mogelijk kon zijn! hernam Brand peinzend. Hij moet dan toch de ringen eerst hebben kunnen bestudeeren!

— En dat heeft hij zeker ook, niet echter aan de hand van die voorwerpen zelve, maar eenvoudig uit een van die kleine catalogi die niet in den handel zijn, maar die iedere juwelier bij dozijnen bezit, en die zeer goede afbeeldingen en beschrijvingen bevatten van de voornaamste, historische sieraden, en daaronder vielen ook die ringen.

— Maar wat heeft hij eraan? Hij kan ze immers niet verkoopen!

— Zeker niet in hun huidige vorm. Tenzij, aan een schatrijken Yankee, want ik zou niet graag kwaad spreken van de Amerikanen, maar het is van algemeene bekendheid dat hun geweten zeer rekbaar is op het gebied van collecties en kostbare merkwaardigheden. Zij zien

er volstrekt geen been in, stukken te koop, schilderijen, oude gobelins, beeldjes, gouden snuifdozen, juweelen, kortom alles wat duur en zeldzaam is, terwijl zij zeer goed weten dat die dingen gestolen zijn. Ik zou bijvoorbeeld wel eens een kijkje willen nemen in de geheime verzameling van een zekeren vleeschpakker, dien ik nu maar niet zal noemen, ik geloof dat ik daar menig voorwerp zal herkennen dat vroeger deel uitmaakte van een museumcollectie, of toebehoorde aan een Indiër. Maar Magnoli zou bijvoorbeeld ook zeer goed alleen de juweelen uit de ringen kunnen nemen en die dan versmelten. Zelfs dan nog zou hij zeker voor een paar duizend pond sterling hebben buitgemaakt. Maar er is nog iets anders dat deze zaak voor mij buitengewoon aantrekkelijk maakt. Zeg mij eens Brand, geloof jij dat het toeval is, dat deze jonge Italiaan juist in dezen winkel zijn slag sloeg?

— Dat valt niet zoo gemakkelijk te zeggen, dunkt me. Het kan natuurlijk wel toeval zijn, of anders kwam hij hier, omdat er een knappe dochter in huis is! Wat bedoel je eigenlijk?

— Wel, het zou mij niets verwonderen als die mijnheer Magnoli behoorde bij diezelfde bende die blijkbaar hier naast bezig is met het graven van haar onderaardsche tunnel.

— Maar, waarom zou hij zich dan zooveel moeite geven om die ringen machtig te worden? Dat had dan toch in een moeite kunnen doorgaan?

— Ik denk dat dit een onderneming van hemzelf is. Het is zelfs niet ondenkbaar dat zijn medeplichtigen alles behalve ingenomen zouden zijn met dit eigendunkelijk optreden, als zij daar zekerheid van hadden! Op het oogenblik echter kunnen zij niet anders denken of Tompson heeft het inderdaad gedaan. Brand, ik acht het een belangwekkend zaakje en ik neem mij stellig voor, het naadje van de kous te leeren kennen! Wij zullen de meubelzaak eens een bezoek gaan brengen!

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK IV.

ONDER DEN VLOER.

Het kon omstreeks tien uur in den avond van denzelfden dag zijn geweest, toen Raffles en Brand zich bevonden op een honderdtal meters afstand van de meubelzaak van mijnheer Henry Brown, een even onschuldige, als zeer veel voorkomende naam, naar men ziet.

De avond was donker, en in zekeren zin was dit tot hun voordeel, ofschoon het hun zelven aan den anderen kant weer belette, alle dingen zoo scherp te onderscheiden als zij noodzakelijk achtten.

Voorzichtigheid was bovendien in hooge mate geboden, want lieden die niet tegen de moeite opzien een tunnel te graven naar een juwelierszaak, zijn meestal niet van de makste soort, en zeer gevaarlijk als men hun den voet dwars zet.

De twee mannen stonden dicht tegen elkander gedrukt in een duistere portiek, en luisterden scherp naar alle geluiden in de naaste omgeving.

Er viel echter niets anders te hooren dan het doffe, nu bijna geheel gedoofde gegons van de avondlijke stad die zich vermaakte, en nu en dan, in de zoo goed als uitgestorven straat de schreden van een voorbijganger.

Tot twee malen toe ging er in vrij korten tijd een koppel rijwielagenten voorbij, met de lichten van hun fietsen gedoofd, maar het snorren van de wielen konden zij toch niet verbergen en Raffles die zeer scherpe ooren had, werd tijdig genoeg van hun komst in kennis gesteld om bijtijds met Brand het portiek te verlaten, en zich voor te doen als een paar heeren, die met rustige schreden hun huis, of een plaats van vermaak opzoeken.

Maar nu was het weer geheel stil, en in die stilte fluisterde Brand, dicht aan het oor van Raffles :

— Zouden zij nu bezig zijn?

— Waarom zouden zij niet? Het is reeds laat, en zij zullen nu wel wat spoed willen bestrachten! Ik kan mij trouwens wel even gaan overtuigen. Wacht mij hier, ik keer dadelijk terug.

— Heeft Henderson zijn instructies?

— Maak je niet ongerust, onze brave reus is op de hoogte gebracht. Intusschen kon ik hem ditmaal niet veel zeggen, daar ik zelf immers volstrekt niet weet, welken loop de gebeurtenissen zullen nemen!

En met die woorden verdween hij in de duisternis, snel en geruischloos als een schim.

Hij bleef ongeveer vijf minuten weg, en Brand zag hem even onverhoeds weer opdagen zoodat hij een onwillekeurige beweging van schrik maakte.

— Zij zijn bezig! De grond trilt, al is het dan ook nauwelijks merkbaar als men er de platte hand op legt, vlak bij de huisdeur, fluisterde Raffles, ik heb wel lust die heeren bij hun werk te overvallen.

— Een gevaarlijk werkje, Edward! meende Brand hoofdschuddend. Je weet volstrekt niet hoeveel er zijn, of zij gewapend zijn, en hoe zij ons zullen ontvangen.

— Waarschijnlijk niet met een toespraak en eerewijn! Brand, antwoordde Raffles sarcastisch. Maar sedert wanneer hebben wij ons laten afschrikken door een minder vriendelijke begroeting?

— Maar hoe denk je er in 's hemelsnaam binnen te komen?

— Zeker niet door de voordeur! Die zal wel goed bewaakt worden! Het zou trouwens zeer gewaagd zijn, aan die deur te morrelen, want al is de straat betrekkelijk stil, er komen toch nog herhaaldelijk wandelaars voorbij, en naar het schijnt heeft de rijwielpolitie een bijzondere voorkeur voor deze route. Wij zullen het dus wel aan de achterzijde moeten probeeren, er ligt daar een fabriek die door een binnenplaats gescheiden is van een soort van verwaarloosd tuintje, dat achter het huis van onzen zoogenaamden meubelmaker is gelegen. Ik zeg zoogenaamd, omdat onze vriend Brown het maken van meubels wel niet zal beschouwen als zijn hoofdbezigheid. Kunnen wij in die fabriek komen, dan zal het ook niet moeilijk zijn de binnenplaats, en vandaar de tuin achter de meubelmakerswerkplaats te bereiken, waar wel nooit een werkmans te zien zal zijn geweest.

— Zouden wij niet liever Henderson bij dat karweitje betrekken? vroeg Brand, die zich allesbehalve gerust scheen te gevoelen.

Raffles scheen een oogenblik te aarzelen en hij dacht er juist aan een bevestigend antwoord te geven, toen zijn aandacht werd getrokken door een schijnbaar onbetekenend voorval, dat zijn gedachten eensklaps in een geheel andere richting leidde :

Aan de overzijde van de straat liep een man met veerkrachtigen, zachten tred. Heel eventjes bescheen het licht van een lantaarn hem, en toen was het alsof hij onverhoeds in het niet verzink. Maar hoe kort die tijd ook had geduurd, Raffles had hem bij het schijnsel van de lantaarn herkend, meer nog aan zijn houding en aan zijn loop, dan aan zijn gelaat.

Hij maakte een kleine beweging van verrassing, die Brand niet ontging.

— Wat is er? vroeg hij.

— Daar aan de overzijde loopt Magnoli! Of liever, daar liep hij, want het is net alsof hij door den grond is gezonken. Waar kan hij zoo plotseling gebleven zijn? Daar moet ik het mijne van hebben, Brand! Wij zullen op onze beurt....

Hij wilde juist uit de portiek te voorschijn treden, toen hij haastig weer in de duisternis terugtrad.

Zijn scherpe blik had een tweede gedaante ontwaard, die de eerste op den voet scheen te volgen.

Maar ditmaal was het een vrouw.

En zij liep zoo haastig en toch zoo volkomen geruischloos, dat de beide mannen haar zeker niet zouden hebben opgemerkt, als zij niet genoodzaakt was geweest, de vrij helder brandende lantaarn te passeeren.

De vrouw droeg een vrij langen, donkeren mantel, voorzien van een capuchon, die zij over het hoofd had getrokken. Naar haar bewegingen te oordeelen echter, moest zij nog jong zijn, jong en bevallig.

Brand had zijn hand snel op den arm van Raffles gelegd, en fluisterde, zeer opgewonden en met de grootste verbazing:

— Maar.... de drommel mag mij halen.... is dat niet....?

— Ja Brand, Dorrit Price in hoogst eigen persoon. Maar wees vooral stil, want de optocht schijnt nog niet afgelopen te zijn, daar is nummer drie, en alweder een vrouw! Het belooft interessant te worden!

Raffles had zich niet vergist.

Nauwelijks was de eerste vrouw verdwenen, wie zij dan ook geweest mocht zijn, en op een even geheimzinnige wijze als Magnoli, of het licht van de lantaarn straalde neer op een tweede vrouw, die als een schim voorbijsloop en wier bleek gelaat en stekende, zwarte oogen, een zeer kort oogenblik te zien waren geweest in het electrische schijnsel van de straatlantaarn.

Vijf seconden later was het, alsof ook zij door den grond was gezonken.

— Wat beteekent die zonderlinge sarabande? fluisterde Brand, ten hoogste verwonderd. Zouden er nog meer komen? En waar blijven zij

allen toch?

— Hun doel is natuurlijk het huis van den heer Brown, maar de motieven, die hen alle drie daarheen drijven zijn waarschijnlijk van zeer verschillenden aard! De man weet niets van de twee vrouwen, naar ik vermoed, de eerste vrouw weet alleen iets van hem, maar de tweede weet iets van de andere vrouw en van den man! Zoo gaat dat meestal met dergelijke processies! Vlug naar de overzijde, Brand, en eens getracht of wij op onze beurt niet dat spelletje van zoo-zie-je me, zoo zie je me niet, kunnen nadoen.

In een oogwenk waren de beide mannen de straat overgestoken, en nu loste het schijnbaar raadselachtige geval zich op een tamelijk eenvoudige wijze op.

Een huis of vijf voor den juwelierswinkel van Price, bleek er een soort van insnijding in de huizenrij te zijn, nauwelijks een paar decimeters breed, maar die, door het sterk vooruitspringen van een der huizen onzichtbaar voor de beide vrienden was geweest, van de plek af waar zij zich bevonden.

Bij het begin van dit smalle slop, van dien stikdonkeren doorloop, bleven zij een oogenblikje staan luisteren en heel zwakjes meenden zij aan het andere einde het gerucht van wegstervende voetstappen te hooren.

Daar zij geen licht durfden maken, gingen zij op den tast voorwaarts, met de handen glijdend over de beide zijmuren.

De doorloop was zoo smal, dat een man als Henderson moeite zou hebben gehad, er zich anders dan dwars doorheen te wringen.

Raffles en Brand begrepen wel, dat hun fijne overjassen en hun lakschoenen niet ongestraft deze beproeving zouden doorstaan, maar daarom bekommerden zij zich niet. Het was zaak de anderen in te halen, voor die verdwenen zouden zijn langs een weg, die moeilijk terug zou zijn te vinden.

Zoo liepen zij een tijd lang in een duisternis die bijna volkomen was, door, totdat zij niets meer dan hun eigen voetstappen hoorden, en toen vroeg Brand fluisterend, niet in staat om zich langer te bedwingen:

— Om alles wat redelijk is, waarom loopt dat dwaze kind op dit uur van den avond dien schelm heimelijk achterna?

— Zij bespiedt hem, Brand! Zij wil zekerheid hebben, zekerheid! En het dappere verliefde schepseltje weet niet, in welk vreeselijk gevaar zij zich begeeft. Maar stil nu, want men mag ons volstrekt niet hooren.

Weer gingen zij verder; plotseling beschreef

de smalle gang een rechten hoek, en de beide vrienden begrepen dat zij nu weder evenwijdig liepen met de Colehamstreet.

Zij rekenden dat zij achter een dristal huizen waren heengegaan, toen Raffles, die vooraan liep, eensklaps stilstond en scherp toelusterde.

Het kwam hem voor, dat hij op eenigen afstand zachtjes een deur had hooren openen en weer sluiten.

Naar zijn berekening moest dat nog een twintigtal meters verder zijn geweest dus behoorde die deur waarschijnlijk tot de zoogenaamde meubelzaak.

Het was dus al heel eenvoudig dat huis binnen te gaan als men maar een sleutel had, zonder gedwongen te zijn over muren te klauteren, of zich van hooge fabrieksdaken te laten zakken.

Na een oogenblik te hebben toegelusterd wilde Raffles weer verdergaan, toen hij daarin weerhouden werd door het vernemen van een driftige, heesche, nauwelijks gedempte stem, die in het Italiaansch iets zeide, dat op dezen afstand onverstaanbaar was.

Het was de stem van een vrouw, zij stelde waarschijnlijk een vraag, want dadelijk klonk een andere vrouwenstem, waarin opwinding en woede beefden, en die duidelijk ten antwoord gaf :

— Ik zal doen wat ik wil ! Wie ben jij ? Waarom ben je mij nageslopen ? Heb jij soms rechten op hem ?

In slecht Engelsch kwam weer het antwoord van de vrouw die het eerst had gesproken en onmiddellijk daarop het geluid van een korte worsteling, een onderdrukte schreeuw, een val, en nog voor de mannen een voet hadden verzet, klonk opnieuw, snel achtereen, het zachtjes openen en weer sluiten van een deur.

— Kom mede, de twee dames schijnen tot handtastelijkheden te zijn overgegaan ! fluisterde Raffles, Brand met zich mee trekkende.

De gang verbreedde zich langzaam een weinig, en tenslotte was Raffles bijna gevallen over een menschelijk lichaam, dat zich nu juist weer oprichtte.

Zorgend, dat hij zelf in het duister bleef, knipte Raffles zijn zaklantaarn aan, en het schijnsel viel juist op het bleeke, van woede misvormde gelaat van een vrouw met gitzwarte, woestflikkerende oogen. Haar fraaie kleederen waren bemorst, en zij bloedde sterk aan de lippen. De andere had haar blijkbaar in hevige opwinding met de gebalde vuist een slag toegebracht, die haar voor een kort oogenblik had verdoofd en haar had neergeworpen.

Half verblind door het plotselinge licht-

schijnsel, knipperde de vrouw met de oogen, trachtte ze met den opgeheven rechterarm te beschutten, en liet een kwaadaardigen vloek hooren.

— Wij hebben zeker het genoeg met een vriendin van mijnheer Magnoli te spreken ? vroeg Raffles hoffelijk. Het spijt ons dat wij u in zulk een toestand aantreffen, Signora. Maar dat hebt gij voor een deel aan u zelf te wijten.

Op het hooren van den naam liet de vrouw de armen zakken en poogde te onderscheiden wie deze woorden had gesproken, maar Raffles droeg zorg, dat zijn eigen gelaat in de schaduw bleef.

Toen vervolgde hij :

— Het doet mij leed, jongedame, maar gij zijt hier werkelijk te veel ! Wij hebben hier dingen te verrichten, waarbij jaloersche vriendinnetjes ons maar in den weg zouden loopen.

— Ik vermoord haar, als ik haar te pakken krijg ! riep de vrouw op woesten toon. Zij heeft hem mij afgenomen. Hij behoorde mij toe ! Wat moet jij hier, wie ben je ?

— Dat is van ondergeschikt belang, signora ! Maar uw bedreiging van een jongedame, die zich heel dapper heeft betoond, en die onze belangstelling geniet, dwingt ons nog des te meer u onschadelijk te maken !

Hij zeide een paar voor de vrouw geheel onbegrijpelijke woorden tot Brand, en nu voelde de vrouw zich eensklaps aangrijpen, van den grond lichten, en niet al te zacht op den morsigen bodem uitstrekken.

Brand was van nature een hoffelijk man, maar hier was nu eenmaal geen tijd te verliezen, en bovendien scheen de Italiaansche ook niet te behooren tot die soort van vrouwen, die men met handschoentjes aanpakt.

Vóór zij nog een kreet had kunnen slaken was zij gekneveld, en waren haar armen en enkels stevig gebonden met een van die einden touw, waarvan Brand nooit naliet zich bij dergelijke ondernemingen te voorzien.

— Ik zie daar een donkeren hoek, sleep haar daar heen ! beval Raffles kortaf. Zijn de touwen stevig aangehaald ? Ik zou om alles ter wereld, niet willen, dat dit gevaarlijke schepsel de geheele zaak bedierf !

— De touwen zijn sterk, Edward, maak je niet ongerust !

— Laten wij dan spoedig naar de deur zoeken !

Bij het licht van de zaklantaarn hadden zij al heel spoedig een heel stevige, blijkbaar nog niet lang geleden aangebrachte deur ontdekt, voorzien van een Yaleslot.

— Zou hij hier door zijn gegaan? fluisterde Brand.

— Heel zeker, en zij ook!

— Toch niet tegelijkertijd?

— Dat stellig niet!

— Maar hoe kwam zij er dan in? Dan moet zij een sleutel hebben gehad.

— Dat is niet zoo heel vreemd, Brand! Hoeveel mogelijkheden zijn er niet! Dit huis kan bijvoorbeeld zeer wel hebben toebehoord aan Price, die dus ook van alle deuren een sleutel had. Of het meisje heeft op dit stille plekje den man ontmoet die haar hart had weten te rooven, en daar had zij natuurlijk een sleutel voor noodig. Hoe het dan ook zijn mag, zij had niet de minste moeite om hier binnen te gaan, maar des te meer moeite zullen wij hebben. Ik heb een hekel aan Yalesloten, zij houden zeer lang op! En toch moeten wij binnen, het denkbeeld is mij ondragelijk, dat dat dwaze, verblinde meisje zich daar in het hol van den leeuw heeft gewaagd, en daar weerloos is overgeleverd aan een schurk, die haar niet zal sparen, als hij bemerkt dat zijn toelig doorzien is.

— Deze deur is van sterk eikenhout, en met ijzer beslagen! Het zou ons wel een half uur vergen alvorens wij er een gat in hadden gezaagd.

Raffles gaf geen antwoord.

Hij had den blik naar omhoog gericht en zag nu, dat de achtergevel van het huis slechts weinige ramen had, die allen volkomen donker waren.

De bovenste hadden zelfs niet eens gordijnen. Van deze afsluiting waren slechts twee kleine vensters op de eerste verdieping voorzien, terzijde van de sterke deur.

Een oogenblik bestudeerde Raffles den toestand en toen zei hij zacht:

— Je zoudt op mijn schouders kunnen klimmen en een ruit uitsnijden, om vervolgens naar beneden te gaan en die deur voor mij te openen. Maar dat zou je alleen kunnen doen als het slot van binnen een draaiknop heeft. Is het echter een veiligheidsslot, dan zouden wij niet veel verder zijn. Maar wacht, neem dit touw mee, en laat dit door het raam afzakken, zoodra je zelf binnen bent. Vlug wat, iedere seconde kan kostbaar zijn.

Hij had zich reeds gebukt, Brand zwaaide een been over Raffles' nek, deze richtte zich weer op, en met de lenigheid van een kat klauterde Brand zich steunend tegen den muur, op de schouders van Raffles, en kon nu heel gemakkelijk zoover reiken, dat hij zich aan de vensterbank kon optrekken.

Hij knielde er op neer, keek een oogenblik door een kier van het gordijn naar binnen, en toen sneed hij met de handigheid van een goochelaar een ruit uit, sloeg het gordijn ter zijde, en stapte, zijn revolver gereed tot schieten, naar binnen, in een schaars gemeubeld, tamelijk klein vertrek.

Zijn eerste werk was de gangdeur te sluiten met behulp van den sleutel dien hij in het slot vond, toen ontrolde hij een stevig knooptouw, liet het uit het venster dat hij wijd geopend had neerzakken, greep het uiteinde met beide handen, fluisterde een waarswing tot Raffles, en zette zich toen met beide beenen schrap tegen de lage vensterbank, zoover hij kon achteruit leunend.

Raffles was vrij wat zwaarder dan hij, maar hij spande zijn spieren tot het uiterste en een oogenblikje later zag hij boven de vensterbank het hoofd van Raffles verschijnen, die zich vervolgens met katachtige lenigheid naar binnen wist te werken.

Zonder een oogenblik te verliezen werd het touw ingehaald, het venster gesloten, het gordijn er voorgedaan, waarop de beide mannen zich naar de gangdeur begaven en den sleutel voorzichtig in het slot omdraaiden. Zij traden in een donkere gang, zonder looper op den vloer, gingen de trap af en bevonden zich gelijkvloers.

En onmiddellijk werd het zachte trillen van de planken van dien vloer, duidelijk merkbaar.

En een heel flauw gegons, als van een loopenden automobielmotor, onder dekens gesmoord, dronk tot hun gespitste ooren door.

Raffles had spoedig genoeg de deur van de keldertrap gevonden, en de beide mannen begonnen de trap af te dalen, na hun lampen zooveel mogelijk te hebben gedempt, en met de revolver in de vuist.

Zij moesten twintig treden afdalen, en toen bevonden zij zich onder den vloer van het huis, en als het ware midden in het drama!

De fijne asch van de „DUBEC” cigaret kent Lord Lister uit duizenden.

HOOFDSTUK V.

GEVANGEN !

Het was inderdaad Dorrit Price geweest, die daar, het gevaar niet achtend, en alleen gehoor gevend aan haar onweerstaanbaar verlangen zekerheid te krijgen, betreffende het karakter en den waren aard van den man die haar hart had weten te veroveren, hem reeds gedurende een groot gedeelte van den middag en den avond gevolgd had, na het huis van haar vader te hebben verlaten onder het voorwendsel een vriendin te willen bezoeken.

Zonder ooit te zijn opgemerkt, had zij den man dien zij als Nicolo Bologna kende, van diens huis naar een restaurant, en van dat restaurant door een gedeelte van Londen gevolgd naar deze plek, zonder er iets van te vermoeden dat de minnares van den Italiaan haar bij toeval in dat restaurant had gezien, evenals Magnoli zelf, en hen beiden achtervolgde, zeer waarschijnlijk bewogen door dezelfde gevoelens.

De vrouw moest zeker vroeger al iets hebben ontdekt, en deze gelegenheid hebben willen aangrijpen zich zekerheid te verschaffen.

Inderdaad bezat Dorrit den tweeden sleutel van het Yale slot, zoodat het niet te verwonderen was dat zij zoo gemakkelijk het huis had kunnen binnentreden.

En nu stond zij boven aan de steenen keldertrap, met moeite adem halend, en blijkbaar nog zonder eenig vermoeden van wat haar beneden te wachten zou staan.

Zij begon nu heel voorzichtig de steenen treden af te gaan, telkens stil staande om te luisteren, totdat zij, tot haar niet geringe verwondering een zacht snorrend geluid hoorde, waarvan zij den aard volstrekt niet begreep.

Zij was eenige malen in dit huis geweest, toen het nog onbewoond was. Bologna was de man geweest die het had gehoord, naar hij zeide voor een Engelschman onder zijn kennissen, en hij zelf was dan ook achter de schermen gebleven, maar in ditzelfde huis hadden de jongelieden elkander heimelijk ontmoet, gedurende weinige oogenblikken overdag, als het meisje voor een korten tijd wist te ontsnappen aan de waakzame blikken van haren vader, die al dadelijk iets tegen den jongen Italiaan had gehad, en dit ook niet onder stoelen of banken had gestoken.

Hier, in ditzelfde huis, hadden zij snel en vluchtig de eerste kussen gewisseld, en het meisje vond het dus, toen zij den man nasloop,

niet zoo verwonderlijk dat hij zijn schreden hierheen had gericht.

Het is waar, zij was hem beginnen te verdenken van het oogenblik af, dat het raadselachtige geval met de kostbare vitrine in den juwelierswinkel van haren vader plaatsgreep, en daaromtrent had zij volle zekerheid willen hebben. Zij had zich persoonlijk willen overtuigen, zonder er iemand in te betrekken, of de Italiaan wien zij op het punt had gestaan het kostbaarste te schenken dat een jong meisje maar te vergeven heeft, inderdaad een schurk was, een laffe bedrieger, die misbruik had gemaakt van haar steeds groeiende liefde voor hem.

Maar verre was zij ervan geweest, datgene te verwachten wat zij binnen enkele oogenblikken zou ervaren.

Toen zij, bij het verder afdalen even hare hand tegen den trapmuur legde, voelde zij zeer duidelijk een zonderling trillen van den muur. En het gonzend geluid werd krachtiger, het was alsof er in de nabijheid een electrisch gedreven naaimachine aan het werk was.

Plotseling hield dit geluid op, en het werd doodstil. Maar niet lang duurde dit. Zwakke, regelmatige klopjes lieten zich hooren alsof er met een hamer tegen steenen werd geklopt.

En eensklaps, als een bliksemschicht drong de waarheid tot haar door.

Plotseling begreep zij de beteekenis van die geluiden, en het was alsof er een sluier werd weggetrokken voor veel, wat haar tot op dat oogenblik duister had toegeschenen. Zij doorzag het heele schelmstuk, zij doorzag den man die haar bedrogen had. En die ontdekking greep haar zoozeer aan dat zij onmogelijk een zwakke kreet van pijn van gekwetste vrouwelijkheid en ook van wraakzucht kon weerhouden.

De volgende seconde had zij alle gelegenheid dien kreet te betreuren. Want bijna op hetzelfde oogenblik vloog in de donkere gang die zij aanstonds zou betreden, een deur open, een rossig schijnsel drong naar buiten en duidelijk zich afteekenend tegen het verlichte vierkant van de deur stond de hooge gedaante van een man, met breede schouders, die maar een kort oogenblikje in de duisternis tuurde, haar toen in het oog kreeg, een gesmoorde vloek uitte en toen op gedempten toon sprak

— Hierzoo jongens ! Onraad ! Neen, loop niet

weg, jij, het zou je slecht vergaan!

Het ongelukkige meisje had inderdaad een poging gewaagd om de vlucht te nemen, maar de man was met een paar sprongen bij haar, greep haar ruw bij den arm, draaide haar gelaat naar zich toe, en vervolgde toen op een toon van sarrenden spot:

— Wel kijk eens aan, de jonge juffrouw in hoogst eigen persoon! Anatole, kom eens hier! Hier is aardig bezoek voor je! *Piccolo mio!* Hier is je meisje.

Het volgende oogenblik stond Magnoli in de gang. Hij was in hemdsmouwen en had zijn boord afgedaan. Blijkbaar was hij zooveen binnengetreden en stond hij op het punt aan de werkzaamheden van zijn medeplichtigen deel te nemen. Hij was juist bezig een mouw op te stroopen en zijn gelaat had een duistere, weinig goeds voorspellende uitdrukking, toen hij langzaam naar voren trad, het meisje scherp opnam, en op kouden toon kortaf vroeg:

— Wat moet jij hier? Ben je me gevolgd?

— Ja Nicolo! antwoordde het meisje met bevende stem. Ik kon niet anders, ik moest weten....

— Wat moest je weten? vroeg de Italiaan ruw. En toen zij bleef zwijgen: Nu, krijg ik antwoord?

— Of ik mij vergist heb, schandelijk vergist, toen ik een oogenblik het vermoeden koesterde dat niet Andrew Tompson, maar dat jij zelf de ringen van mijn vader uit het kastje gestolen hebt.

Magnoli wierp een schichtigen blik op de vier, vijf mannen die nieuwsgierig en ongerust waren komen toeloopen en stotterde toen:

— Je bazelt, meisje! Ik weet niet wat je bedoelt. Van welke ringen spreek je?

— Van de ringen, die gisterenmiddag of gisterenavond gestolen zijn. Weet je er werkelijk niets van, Nicolo? O, zeg me, dat je er onschuldig aan bent, en ik zal me zoo gelukkig achten!

Magnoli scheen een beweging te willen maken om het vertrek binnen te gaan waaruit hij zooveen getreden was, maar de groote man was hem voor en versperde hem den weg. Zijn gelaat had een dreigende uitdrukking toen hij langzaam begon:

— Luister eens, Magnoli, ik verdenk jou al lang dingetjes op je eigen houtje uit te halen, en zodoende je kameraden te benadeelen. Blijf waar je bent, ik geloof dat ik weet waar jij heen wou gaan.

Er ontstond een groote stilte. Twee kerels, met gemeene tronies, bewaakten het sidderende

meisje, en Magnoli leunde bleek tegen een muur.

Men hoorde slechts de schuifelende voetstappen van den grooten man, die zich nu in het keldervertrek moest ophouden, waarvan men op deze plek slechts een gedeelte kon zien.

De tien seconden die verstreken leken evenzooveel uren.

Toen keerde de man weer terug en ditmaal hield hij het elegante colbert van Magnoli in de hand, terwijl hij reeds bezig was de zakken te doorzoeken.

Met den blik uit zijn grijsgroene oogen strak op den Italiaan gevestigd stak hij zijn groote hand beurtelings in de zijzakken, in den binnenzak, en in het borstzakje maar hij haalde er, onder een diep stilzwijgen, niets anders uit dan een paar sleutels, een zakmes, een zakdoek en nog enkele andere voorwerpen, en reeds begon hij vol ongeduld te grommen, toen zijn vingers plotseling haastiger begonnen te tasten, die nu iets schenen vast te houden aan de binnenzijde van het colbert, een weinig onder de borstzak, niet ver van den zoom.

Met een woedende ruk scheurde hij de voering los, en een klein pakje, in grauw papier gewikkeld, viel met een metalig geluid op den grond.

Hij raapte het op en opende het.

Er bevonden zich acht kostbare ringen in, de meeste met groote diamanten en saffieren versierd.

— Zoo, begon de groote man kortaf. Dat meisje had het dus bij het juiste eind. Dat was dus je truc, Magnoli. Een smerige streek, knaap! Was het je niet voldoende dat je met ons mocht samenwerken? Hadden we je daarom opgedragen, kennis te maken met dat gansje daar, en door haar te ervaren hoe de winkel van haar vader was ingericht?

Dorrit liet een smartelijk gekreun hooren, en de man ging meedoogenloos en spottend voort:

— Wat hadt je dan gedacht, liefje? Heb je soms een oogenblik geloofd, dat die kleine schavuit je zijn mooie praatjes vertelde terwille van je mooie oogen? Laat ik je dan zeggen dat hij zeker wel vier vriendinnetjes heeft gehad, zoo jong als hij is.

Het ongelukkige meisje verborg het gelaat achter de krampachtig trillende handen, en een gevoel van nameloos zelfbeklag be kroop haar.

Dat gevoel was bijna nog sterker dan haar behoefte aan wraak.

Zij had dus maar al te goed gezien, die elegante knaap die zich zoo aardig wist voor te doen, die zulk een mooie zangstem had, die zoo verrukkelijk danste, was een eerlooze schelm, een dief, die haar zeker aan haar lot zou hebben

overgelaten zoodra hij zijn doeleinden bereikt had.

— Luister eens, Costi, begon Magnoli met schorre stem, terwijl hij op den grooten man toetrad, die blijkbaar de chef van de kleine bende was. Ik heb je tot dusverre eerlijk geholpen, en ik heb dit grapje alleen maar uitgehaald om eens een proef met mijn eigen bewaamheden te nemen. Ik was van plan dat zweer ik je, die ringen hier nog vanavond met jullie te deelen. Daarom had ik ze juist bij me gestoken, zie je!

— In de voering van je jasje? vroeg Costi grinnikend. Zeldzaam voorzichtig! Maar luister jij nu eens op jouw beurt! Het is niet de eerste maal, dat je een meened zult hebben gezworen, maar ik wil het ditmaal voor waar aannemen. Goed, dan zullen wij die ringen onder elkaar verdeelen. Je keurt het zeker wel goed dat ik dit maar doe?

— Jullie zijn met vier man, behoudt ze dan maar! zeide Magnoli haastig en blijkbaar maar al te gelukkig dat hij er voor ditmaal zoo goedkoop afkwam.

— Dat is niet zoo kwaad bedacht! hernam Costi langs zijn neus weg. Misschien zal het je een les zijn om voortaan geen kleine geheimpjes voor jezelf te houden, en dingen te ondernemen, waarvan ik onkundig wordt gelaten. En nu help je ons vlug mee, want er is nu groote haast bij de zaak.

— En wat zullen we dan met haar doen? vroeg Magnoli, met een onverschillige knik in de richting van het zoo rampzalig bedrogen meisje.

Costi scheen een kort oogenblik na te denken en antwoordde toen met een leelijke uitdrukking in zijn oogen:

— Misschien is alle teedere liefde nog niet in je dood, Anatole! Hier kunnen we haar natuurlijk onmogelijk gebruiken! En we zullen maar geen woord besteden aan een bespreking van de mogelijkheid, dat ze nu naar haar vader terug zou mogen gaan! Eigenlijk zijn we nog niet volkomen gereed maar dan moet er maar wat haast gemaakt worden, want de zaak moet nu vannacht haar beslag krijgen! Breng haar dus weg, waarheen je maar wilt, voor mijn part naar je huis, als je maar zorgt dat ze daar niet weg kan, vóór morgenochtend. Je bent hier met een taxi zoowat een kwartier van je mooie jonggezellenwoning af. Een kwatirer terug, en dan nog een half uur voor een paar zoete woordjes, een kusje hier en een kusje daar, dat zal wel voldoende zijn, dunkt me! En in elk geval moet het voldoende zijn! Bindt haar stevig, werp haar desnoods in een kast, of in een

kelder, zorg in ieder geval dat ze ons hier niet kan lastig vallen, of zich met haar vader in verbinding kan stellen. Ik neem een zware verantwoordelijkheid op me, maar ik reken op je handigheid! Het is deksels jammer, jongen, dat ik altijd een zwak voor je heb gehad, want je hadt verdiend dat ik je hier met deze ijzeren vuist zoo plat sloeg als een cent.

In doodsangst had Dorrit naar deze woorden geluisterd. Zij kon zich slechts met moeite overeind houden. Zij poogde te schreeuwen, maar het was haar onmogelijk eenig geluid uit te brengen.

Zij stond er doodstil met de kleine handen tegen den boezem gedrukt, en ondanks al haar moed gevoelde zij zich nu als een vogeltje onder den invloed van twee strakstarende slangen-oogen.

Het was een afschuwelijk denkbeeld, dat zij slechts op een paar meters afstand was van haar vaders huis en toch machteloos, in handen van een vijftal schurken, die op een afschuwelijke wijze tegen elkander grijnslachten.

En juist toen zij zich tot het uiterste had ingespannen en haar mond opende teneinde een luiden gil te slaken, werd er een zware hand op haar mond gedrukt, zij werd van den grond gelicht, en haastig droeg men haar het keldervertrek binnen met zijn dikke muren.

Zij zag met verwilderde blikken om zich heen, en ontdekte nu het voorwerp, dat zeker zoeven het gonzende geluid had gemaakt.

Het was een kleine, draagbare elektrische motor, aangesloten op de huisleiding, en die een soort van boor aandreef zooals men die in de mijnen gebruikt, maar veel kleiner, en die reeds een grooten kring van aan elkander grenzende gaten had geboord, in een der muren, ongeveer halverwege tusschen den vloer en de zoldering.

Het motortje was op een stevige tafel geplaatst waarvan de pooten steunden op dikke lappen van vilt, zooals ze onder schrijfmachines gebruikt worden, waarschijnlijk om het geluid te dempen.

Een vakman zou hebben gezien, dat een paar uren voldoende zouden zijn, den kring geheel te sluiten en dan zou het gemakkelijk zijn geweest het ronde stuk steen uit den wand te lichten.

Eveneens zou een deskundige spoedig genoeg hebben opgemerkt waarom hier een gewoon houweel geen dienst zou hebben verrichten, de scheidingsmuur bestond niet uit gemetselde steenen, maar uit het harde graniet van de rots, waarop hier alle huizen ver in den omtrek gebouwd waren.

Maar Dorrit zag van dat alles niets. Zij zag alleen maar die gezichten, die zoo afschuwelijk dicht bij haar waren, die groote grijpende handen, en die tot een lach vertrokken monden.

Een gevoel van walging greep haar aan, en zij meende te bezwijmen.

Met een laatste krachtsinspanning trachtte zij te bijten in de hand die haar mond poogde dicht te drukken, en toen werd eensklaps alles nacht om haar heen.

Costi was op haar toegetreden en had haar snel met afgewend gelaat een met chloroform gedrenkte doek op neus en mond gedrukt.

Met een grimmig gelaat trok hij den man achteruit die haar het schreeuwen belet had, en zei, den doek in een hoek werpend :

— Nu heeft ze voor een paar uren wel genoeg, knaap ! Maak nu spoedig dat ze hier weg komt, je ziet dat ze geheel gekleed is, met hoed en mantel, dus totdat je een taxi hebt, kun je het laten voorkomen alsof ze ongesteld is. Maar houdt je in het donker zoolang het je mogelijk is. En binnen een uur terug, of wij worden kwade vrienden, en je weet wat dat beteekent, als men met Costi overhoop ligt !

De jonge Italiaan wierp zwiingend een schuwen blik op het harde gelaat van zijnen landgenoot, nam toen het meisje in zijn armen, en droeg haar niet zonder eenige moeite de trap op.

Hier moest hij even uitrusten.

Toen droeg hij haar door de gang, tastte in zijn zak, of hij het sleuteltje nog wel had, en bemerkte toen pas dat hij boord en das en ook zijn colbertjes, hoed en overjas daar beneden had gelaten.

Hij plaatste het volkomen bewusteloze meisje in een hoek, liep snel weer naar beneden, deed haastig zijn kleederen aan, en liep weer naar boven toe.

Hij vond Dorrit op dezelfde plaats, nam haar weer op na de deur te hebben geopend, droeg

haar door het stikdonkere slop naar buiten en trok behoedzaam de deur weer achter zich in het slot.

Een oogenblik stond hij stil om te luisteren.

Even verbeeldde hij zich dat hij een flauw gerucht hoorde in een duisteren hoek, waar hij niets kon onderscheiden, maar hij meende dat het wel een vleermuis zou zijn geweest of een of anderen nachtvogel, en hij zette zijn weg voort, ging den hoek van de smalle gang om, en toen hij de straat zou bereiken zette hij zijn last tegen den muur, hield het meisje met een hand overeind en boog zich voorzichtig naar buiten.

Het lot was hem gunstig, naar het scheen. Juist kwam een taxi in niet al te snelle vaart aanrijden, een van die wrakke, oude voertuigen, die meestal het eigendom zijn van snorders, die op eigen risico uittrekken op vrachtjes.

Magnoli nam dadelijk het meisje in zijn armen, trad tot aan den rand van het trottoir wenkte toen den chauffeur, toen de wagen stilhield :

— Mijn dame is plotseling ongesteld geworden, chauffeur ! Rijdt ons zoo gauw je maar kunt naar de King Charles street 14. Je zult je niet over mij te beklagen hebben !

De chauffeur keek hem een oogenblik achterdochtig aan, haalde toen de schouders op, stak zijn hand achteruit om het portier op die wijze te openen, en verheugd stapte Magnoli in, zette de bewusteloze Dorrit naast zich en trok het portier dicht.

De auto reed weg.

En juist toen zij zich in beweging stelde kwam een vrouw met doodsbleek gelaat uit het slop aanvliegen, snelde met ongelooflijke vlugheid het voertuig achterna, en wist zich met een sprong als een tijger op de achterveeren te plaatsen.

Het was Rita Nueva, de voormalige minnares van Anatole Magnoli.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VI.

AAN HET VERKEERDE ADRES.

De taxi reed vlug, maar zeker lang niet vlug genoeg naar den wensch van Magnoli, die voor al het goud van de wereld niet nogmaals zijnen chef had willen weerstreven.

Hij kende Costi, en hij wist dat zijn leven aan een zijden draad hing, als hij zich de vijandschap op den hals zou halen van dien man, die hem totdusverre nog altijd de hand boven het hoofd had gehouden.

Toen hij de hand in de rechterzak van zijn colbert stak, om zijn sigarettenetui te voorschijn te halen, bleef hij een oogenblik stokstijf van verbazing zitten. Zijn hand had daar een klein pakje ontdekt, dat een weinig hard aanvoelde. Het moesten de acht ringen zijn!

En hij glimlachte stilletjes voor zich heen! Costi had waarschijnlijk in gedachten of omdat hij nu toch wel wist waar de ringen waren, de kostbare sieraden weer in den zak van het kledingstuk laten glijden.

Misschien ook had hij hem op de proef willen stellen, maar als dit zoo was, dan wist Magnoli wel heel zeker, dat hij die proef glansrijk zou doorstaan. Hij dacht er zelfs niet aan, Costi te weerstreven.

Hij had zijn sigarettenkoker nu gevonden, nam er een cigaret uit, wierp even een blik op het doodsbleeke, strakke gezichtje naast hem, wendde zich onverschillig dadelijk weer af, en stak de cigaret aan.

Toen hij de lucifer uitblies en toevallig een blik door de voorruit wierp, bleef hij een oogenblikje heel verbaasd zitten.

Hij bemerkte nu pas dat er naast den chauffeur een tweeden man zat.

Hij wist echter zeker, dat die er niet geweest was, toen hij den chauffeur aansprak.

Waar zou die zoo eensklaps vandaan zijn gekomen?

Misschien was het een vriend van den chauffeur, die juist even voor het wegrijden gevraagd had te mogen meegaan.

Magnoli wijdde nog slechts zeer kort zijn aandacht aan dien man, constateerde bij zichzelf dat hij groot was en zeer breede schouders had, en verzonk toen in aangename overpeinzingen, waarvan de inhoud van den juewelierswinkel van Price het voornaamste onderwerp vormde, maar werd daar plotseling met een soort schrik uit wakker, toen hij, toevallig naar buiten ziende, tot de ontdekking kwam dat de

auto heel zeker niet den korsten weg volgde naar de King Charles street!

Hij wilde reeds driftig op de voorruit kloppen, toen hij bedacht, dat de vriend van den chauffeur misschien verzocht had hem aan zijn huis af te zetten, en dat de omweg onmogelijk zeer groot kon zijn. Maar toen de chauffeur bij de volgende kruising nogmaals rechts afsloeg inplaats van links, zooals hij toch had moeten doen, werd de jonge schavuit kwaad, tikte met zijn beringden vinger op de voorruit en wilde den chauffeur op diens vergissing opmerkzaam maken.

Maar deze scheen het tikken niet gehoord te hebben, want hij keek volstrekt niet om, maar bleef kalmpjes doorrijden en nu in zulk een vaart, als Magnoli van zulk een wrak autotje zeker niet had kunnen verwachten.

Een vage onrust maakte zich van hem meester, en hij tikte nu nogmaals, veel harder, en op gevaar af, de voorruit stuk te slaan.

De uitslag was volkomen negatief!

De chauffeur keek niet alleen niet om, maar scheen de snelheid van zijn wagen nog wat op te voeren, en de man die naast hem zat scheen het harde tikken al evenmin te hebben gehoord.

Toen rukte Magnoli aan de kruk van het portier, en hij werd doodsbleek toen hij bemerkte dat het hem onmogelijk was dat portier te openen.

Hij berukte de kruk nogmaals, en bleef verbijsterd zitten niets begrijpend van dit vreemde voorval dat hij zich volstrekt niet kon verklaren.

Het andere portier bleek even stijf gesloten te zijn.

Toen trachtte hij een raampje neer te laten, en hij bemerkte dat zulks in deze vreemde taxi onmogelijk was, in een taxi, welker chauffeur een omweg maakte van bijna een kwartier, vrienden meenam op zijn wagen, en uit het schijnbaar zoo wrakke voertuig een snelheid wist te halen, die zeker niet veel van de tachtig kilometer per uur zou zijn.

De wagen snorde nu in een sneltreinvaartje over een breeden, geasphalteerden weg met boomen ter linkerzijde, dien Magnoli tot zijn ontsteltenis herkende als de King Albert Road, dat wil zeggen meer dan een uur gaans van zijn eigen woning verwijderd.

En maar altijd reed die auto voort, in een

schrikwekkende vaart, nog wel een kwartier lang, totdat zij eindelijk stilstond met een plotselinge schok, voor een duister, hoog en afgelegen liggend huis, in een straat die hij volstrekt niet herkende.

De man die naast den chauffeur had gezeten was al van zijn plaats voor de wagen nog goed en wel stilstond, en van buiten scheen het portier al heel gemakkelijk te kunnen worden geopend, zooals de Italiaan al spoedig tot zijn nadeel kon opmerken.

Want een geweldige hand greep hem dadelijk in de borst en trok hem naar buiten alsof hij een schoothondje was geweest.

Hij dacht zelfs niet aan schreeuwen of aan verzet, zoozeer had deze onverwachte gebeurtenis hem overrompeld.

Een ding wist hij wel zeker, met politie had hij stellig niet te doen! Die zou zeker niet op zulk een eigenaardige, romantische wijze zijn opgetreden. En bovendien zou hij dan zeker onmiddellijk naar een politiebureau zijn gebracht.

— Ik ben blij dat je niets zegt, jongeman! zeide een niet onvriendelijke stem, diep als een orgeltoon. Je moet bij die houding blijven volharden, anders zou ik je pijn moeten doen.

De chauffeur was eveneens van de wagen gekomen, en hij liep er achter heen om zich bij zijn vreemden makker te voegen, toen hij eensklaps bleef staan, en zacht brommend zei:

— Een blinde passagier! Jongedame, kom eens onmiddellijk van die achterveeren af! Wel, bij mijn arme ziel, het is de bewuste uit het slopje! Dus je hebt je toch vrij weten te maken? Waarachtig de touwflarden hangen nog bij haar polsen neer! Zoo ik zie, heb je van de scherpe rand van den muur gebruik gemaakt! Ja, men kan ook niet aan alles denken! Waar dienden eigenlijk die acrobatische toeren voor?

Rita had zich van haar moeilijke plaats laten glijden, half geradbraakt door het hevige schokken, en niet in staat om zich te bewegen door dat zij alle krachten had moeten inspannen om zich aan den snel rijdenden wagen vast te klemmen.

Het was ook volkomen duidelijk dat zij niets begreep van dit voorval, totdat zij bij het zwakke licht van een lantaarn de gestalte meende te herkennen van den man die haar gebonden had.

Haar donkere oogen fonkelden van woede en van wraakzucht, toen zij Charles Brand toebeet:

— Moet jij me dan overal in den weg loopen? Wie ben jij eigenlijk? Ik moet hem hebben, dien *lafbek*, die me bedrogen heeft! Het was juist

bijtijds dat ik me wist vrij te maken!

Voor Brand het verhinderen kon, had de vrouw zich met opgeheven arm op Magnoli gestort.

Een kort oogenblik scheen het licht van de lantaarn in het flikkerend lemnet van een kort mes, en misschien zou de Italiaan wel den langsten tijd hebben geleefd als de reusachtige Henderson zonder zijn bedaardheid te verliezen, haren gewapenden arm niet met een korte beweging had afgewend en haar had gedwongen het moordwapen te laten vallen.

Hij had haar stevig bij den pols gevat en met zijn vrije hand hield hij Magnoli bij de kraag.

Dit alles had slechts weinige seconden geduurd.

En op dat oogenblik kwam een derde man te voorschijn als een duiveltje uit een doosje, en dat doosje was de ruime zitbank van de auto, waarin hij al dien tijd als het ware opgevouwen had gezeten en maar juist voldoende lucht had kunnen scheppen door een kleine, ronde opening in het zijschot van de taxi.

Het was John Raffles, die den Italiaan glimlachend begroette met de woorden:

— Wel, Signor Magnoli, daar ontmoeten wij elkander dus op een zonderlinge wijze. Ik heb wat met u te bepraten! Maar laten wij dat vooral niet hier op straat doen, waar ongewenschte ooren ons kunnen hooren! Ik zie dat ook een dame van de partij is, op wier aange-naam gezelschap wij niet hadden durven rekenen! *Flug* naar binnen!

En met dien verwonderlijken spoed, alsof hier geoefende tooneelknechts achter de schermen van een groote revue aan den gang waren, volgden de noodzakelijke handgrepen elkander op, zooals een goed gesmeerde machine loopt.

Brand was vlug de deur van het huis gaan openen, Henderson duwde Magnoli de stoep op, om onmiddellijk weer naar de taxi terug te keeren en die weg te brengen, nadat hij het bewusteloze meisje naar buiten had gedragen tot voor de deur. Intusschen hield Raffles Rita Nueva met zijn kleine revolver in bedwang en dwong haar eveneens het huis binnen te gaan.

Binnenshuis was alles donker. En men behoefde zeker niet te vreezen, dat een of andere buurman het zeer korte voorval zou hebben kunnen waarnemen. Daartoe was de nacht te ver gevorderd, en bovendien lagen de dichtst bijzijnde huizen te veraf en was alles te snel in zijn werk gegaan.

Maar niet zoodra waren zij binnen, of Brand maakte haastig licht, en dat was juist bijtijds want de jeugdige Italiaan maakte zich *blijkbaar*

gereed, van de duisternis gebruik te maken om te vluchten.

Nu greep Brand hem stevig in zijn kraag en duwde hem een goed gemeubeld vertrek binnen met de woorden :

— Neen, jij schobbejak ! Dat zou je wel willen hè, grappenmaker ! Ga daar maar eens rustig zitten en verroer je niet. Zoo, en nu zullen wij eens een kleine inventaris opmaken van den inhoud van je zakken. Nu, dat ziet er alles keurig en duur uit ! Ja, als men zoo gemakkelijk aan het geld komt ! Maar wat is dit ? Kijk eens aan, de geheele collectie gestolen ringen bij elkaar, acht stuks ! Nu, dat is een meevallertje ! voor een zeker iemand !

— Dat is zeker een gelukkige omstandigheid ! zeide Raffles op ernstigen toon, terwijl hij een vluchtigen blik wierp op de ringen die Brand op de tafel had gelegd, om dadelijk weer zijn aandacht te wijden aan de Italiaansche, die haren ontrouwen vriend met blikken vol haat beschouwde.

— Mij dunkt dat het de zaak voor ons zeer zal vergemakkelijken, merkte Brand op, voortgaande met Magnoli's zakken.

— Je hebt gelijk Amice, aan zijn schuld kan nu zelfs Hoofdinspecteur Baxter niet meer twijfelen. Geef hem pen en inkt, en een vel papier.

— Wat wilt gij van mij ? vroeg Magnoli norsch.

— Niets anders dan dat gij zult bekennen deze ringen te hebben gestolen ! gaf Raffles kortaf ten antwoord. In uw plaats zit een onschuldig man in de cel, die daar geen minuut langer blijven mag dan volstrekt noodzakelijk is. Een onzer zal dat briefje wegbrengen, met de ringen, en dan zal de politie u hier komen halen, want ik acht u buitengewoon gevaarlijk voor de samenleving, en voor de maatschappij, die overigens lang niet mijn onverdeelde sympathie geniet. Maar kerels als gij zijt bederven haar nog maar meer en die moeten wij opruimen. Wat deze dame betreft, zij is vrij om te gaan waarheen zij wil, natuurlijk over een zekeren tijd, want zij mocht eens berouw krijgen, geroerd worden door uw smeekbeden en u bevrijden, vóór de politie u hier heeft kunnen afhalen. Gij zult echter nog een paar uren geduld moeten hebben, want mijn vriend en ik hebben nog heel wat te verrichten. Bindt hem, Charles !

De Italiaan beging de dwaasheid zich te willen verzetten, en sprong woest op Brand toe, grijpend naar den zak waarin hij diens revolver wist, maar het eenige gevolg was dat een zeer

harde slag tegen de kin hem velde, zoodat Brand hem even gemakkelijk kon binden als hij met een zak waschgoed zou hebben gedaan.

— En ditmaal zullen wij hem ergens opbergen waar het niet zoo gemakkelijk valt touwen aan kantige steenen stuk te rafelen, gelijk deze bekoorlijke jongedame heeft weten te doen ! voegde hij er lachend aan toe.

— Hij is nog niet van mij af ! siste de Italiaansche tusschen de tanden. Eenmaal zal hij vrijkomen, en al was het over twee, over vijf of over tien jaar, laat hij zich dan voor mij in acht nemen, want ik zal hem overal weten te vinden.

— Kom, kom, laat die haatdragendheid varen ! riep Brand haar gemoedelijk aan. Binnen tien jaren kunt gij getrouwd zijn en schoolgaande kinderen hebben. Dan zijt gij ook weer zoo-veel wijzer en bezadigder geworden. Vergeet verder niet dat het dezen jeugdigen bandiet slechts om een vluchtig avontuurtje te doen was. Ik ben overtuigd dat hij u in den grond van zijn hart steeds teeder heeft liefgehad.

— Gij zult het toch niet wagen den draak met mij te steken ? vroeg de Italiaansche half opstaande van den stoel en Brand met haar zwarte oogen doorborend.

— Beware neen ! antwoordde deze met voor-gewenden schrik. Gij ziet er uit alsof gij in staat zoudt zijn, een heele compagnie soldaten aan het braadspit te rijgen en te roosteren ! En de hemel beware dien man, die zoo onvoorzichtig is uw liefde te winnen.

Terwijl dit korte gesprek plaats had, bemoeide Raffles zich met het bewusteloze meisje. Helaas, hij was met Brand te laat in den kelder aangekomen om nog te kunnen beletten dat zij bedwelmd werd, maar gelukkig toch nog tijdig genoeg om ijlings Henderson te gaan waarschuwen, die met de snelle auto als taxi gecamoufleerd midden in een stil zijstraatje geduldig stond te wachten.

Het was echter een voordeel dat hij reeds aan de lucht wist, waarmede men Dorrit had bedwelmd. En tegen den invloed van chloroform wist hij, als het noodig was tegenmiddelen.

Voor het oogenblik was er volstrekt geen gevaar, Dorrit had een sterk gestel, en die lichte bedwelming met chloroform zou haar niet schaden.

Hij had haar uitgestrekt op een gemakkelijke rustbank, en sloeg nu en dan haar oogleden op.

Maar nu raadpleegde hij zijn horloge, en zeide toen op zachten toon iets tot Brand in een taal die volkomen onbegrijpelijk was voor de Italiaansche :

— Laten wij ons haasten! Costi wacht hem binnen een uur terug en zal misschien wantrouwend worden. Er zijn nog maar tien minuten over. Zijn zijn armen nog vrij? Laat hem dan zijn bekentenis schrijven!

— Vooruit man, vooruit, kleine Italiaan! spoorde Brand Magnoli aan, wiens enkels en knieën al stevig met afzonderlijke touwen van de stevigste soort waren gebonden. Bezin je nu maar niet lang, want je zoudt er niets mee winnen. Het zou alleen maar uitstel van executie zijn.

Hij boog zich dicht naar den Italiaan toe, en vervolgde, zachtjes aan zijn oor fluisterend:

— Je zoudt evengoed tegen het Noodlot zelf kunnen strijden, het is John Raffles die je in zijn macht heeft.

Bij het hooren van dien naam onderging het gelaat van den misdadiger een plotselinge verandering. Hij werd doodsbleek, een oogenblik verscheen er een uitdrukking van woeste wraakzucht in zijn zwarte oogen, maar toen kwam er een schuwe blik als van een geslagen hond in, en hij greep haastig de pen, en begon te schrijven en zonder een oogenblik op te houden schreef hij door tot de bekentenis op papier stond.

Toen pas hief hij het hoofd op en vroeg op schorren toon:

— Moet ik er ook in zetten van... van Costi? Ik bedoel, dat zij daar op het oogenblik bezig zijn om...

— Neen, laat dat er maar af! antwoordde Raffles glimlachend. Dat strookt niet met mijn plannen. Mijnheer Costi moet gelooven, dat je zult terugkomen, en voor geen geld zou ik hem de politie op zijn dak willen sturen. Ik zelf zal in dit geval voor politie optreden, al zal het dan op een heel bijzondere manier zijn.

Raffles had het papier naar zich teogetrokken, las de bekentenis door en schreef er toen met vaste, maar geheel verdraaide hand onder:

— „Gij kunt dezen man vinden in het huis Bowery Lane 39. Alles wat hij gezegd heeft is waar, de ringen liggen in de lade van het kleine tafeltje in de tweede kamer, links van de gang, gelijkvloers.

JOHN RAFFLES.”

Toen vouwde hij het papier langzaam op, stak het in een enveloppe dien hij sloot, adres-

seerde ze, en liet ze in zijn zak glijden.

— Bindt hem nu verder! beval hij kortaf. Vlug, maar goed, als ik je verzoeken mag.

Zonder thans aan verzet te denken, liet de Italiaan ook zijn armen binden en ditmaal geschiedde het zoodanig, met behulp van staal-draad, dat ook Henderson, de boeienkoning, geen kans zou hebben gezien zich te bevrijden.

Ten slotte werd de schavuit door Henderson, die intusschen teruggekeerd was, naar de in den brief aangeduide kamer gedragen, die volstrekt geen meubelen had behalve het genoemde tafeltje, en waarvan het venster met stevige met ijzer beslagen luiken voorzien was, en daar opgesloten.

Raffles had intusschen de vrouw een oogenblik peinzend aangezien, en zeide toen:

— Ik zie mij verplicht, u tijdelijk elders heen te brengen! Ik vermoed dat gij ook deel uitmaakt van de bende van Costi, maar dat kan ik niet bewijzen, en ik wil u nog een kans geven. Dat beteekent dat ik u zal vrijlaten, maar pas over een paar uren, want zooals gezegd, ik heb nog enkele zaken te verrichten, waarbij ik niet gaarne gestoord zou worden. Maar dit eene raad ik u aan, steek geen vinger naar dit ongelukkige kind uit, dat zich zoo deerlijk vergist heeft in dien schurkachtigen Magnoli, want zij is al zwaar genoeg gestraft, en gij kunt er zeker van zijn, dat mijnheer Magnoli voor haar heeft afgedaan. Haar fierheid zal haar redding zijn! En nu voorwaarts, de auto James!

— Een oogenblik daarna reed de auto weer voor, de vrouw, die volstrekt geen tegenstand bood, stapte met gebogen hoofd in, Dorrit werd in den wagen gedragen, de gordijntjes werden neergelaten, zoodat Rita onmogelijk kon zien waarheen men haar bracht, en een kwartier later was zij zelve opgesloten in een der kelders onder Raffles' huis in de Victoria-street, waaruit geen ontsnappen mogelijk was, terwijl Dorrit werd neergelegd op een rustbank in een kamer, die Raffles met opzet open liet staan, zoodat het meisje, mocht zij ontijdig ontwaken, gemakkelijk de kamer en het huis zou kunnen verlaten.

En toen Raffles nu nogmaals op zijn horloge keek, moest hij tot de ontdekking komen dat er reeds anderhalf uur verlopen waren na het vertrek van Magnoli uit den kelder, onder de zoogenaamde meubelfabriek.

HOOFDSTUK VII.

JUWEELEN EN LIEFDE,

Het kon omstreeks twee uur in den nacht zijn toen mijnheer Price, die weduwnaar was, uit zijn slaap werd opgeschrikt door een herhaald, driftig kloppen op de deur van zijn slaapkamer.

Een oogenblikje meende hij, ten prooi te zijn aan een zinsbegoocheling, maar toen het kloppen zich herhaalde, kwam hij overeind zitten in het reusachtige, rijk gebeeldhouwde bed, allesbehalve op zijn gemak en vroeg op heeschen fluisterton :

— Wat is er? Wie is daar?

— Ik ben het mijnheer, Dickson! Er heeft een inspecteur van Politie aangebeld die u dadelijk moet spreken. Hij zegt dat er onraad is in het huis hiernaast, er moeten juweelendieven in den kelder aan het werk zijn!

De bediende had deze woorden hortend uitgebracht, en Price hoorde duidelijk het hijgen van zijn ademhaling door de gesloten deur.

Zeer verschrikt wierp hij de dekens van zich af, schoot een paar kleedingstukken aan, in zijn verwarring zijn vest binnenst buiten aantrekend, terwijl hij stamelde :

— Laat dien Inspecteur in de kleine ontvangkamer, ik kom dadelijk, is de huishoudster wakker?

— Neen mijnheer, ik heb niemand gewekt dan U. Wat een geluk dat de juffrouw vannacht bij haar vriendin slaapt!

Mijnheer Price knoopte juist zijn jasje dicht, waarvan hij de kraag opzette, en een oogenblikje keek hij met schichtig blik naar het laatje van de tafel, waarin een groote browning lag.

— Zou hij dat wapen meenemen, voor alle zekerheid? Ja, want men kon nooit weten. Misschien zou hij zijn eigendommen wel moeten helpen verdedigen.

En met trillende hand trok hij het laatje open, nam er het geladen wapen uit, en liet het niet zonder een huivering van angst in zijn zak glijden.

Toen opende hij de deur, en zag in het witte, verschrikte gezicht van den butler Dickson, die onder alle andere omstandigheden zeker een grappige verschijning zou zijn geweest, in zijn gestreepte pyjama, waarvan de koorden over de grond sleepten.

Hij ging nu zijnen meester haastig voor door de breede gang, daalde de trap af, en daar in de vestibule liep, zijn stappen zooveel mogelijk dempend, een Inspecteur al op en neer, een

flink gebouwd man, met een gebruide gelaatskleur, en een kort geknipte, gitzwarte snor.

Price wilde dadelijk beginnen te spreken, maar de Inspecteur legde den vinger op zijn lippen en zeide heel zacht :

— Maak zoo min mogelijk leven, mijnheer! Men kan nooit weten of de kerels niet al dichter bij zijn dan wij vermoeden. Dat is immers de deur naar den winkel?

En hij wees naar een stevige deur, met zeer kleine ruitjes bovenin, die van de vestibule toegang gaf tot het particuliere bureau van Price.

— Eerst komt men in mijn bureau, mijnheer! antwoordde Mijnheer Price, nauwelijks verstaanbaar. Dan is er eerst nog een zeer sterke deur van ijzer, en dan pas kan men in den winkel komen.

— Ik heb gezien dat er rolluiken voor de ramen zijn! Die zijn natuurlijk betrouwbaar?

— Ik acht het volkomen onmogelijk om die te openen, mijnheer! Mijn bediende zeide trouwens dat de bandieten in het huis hiernaast...

— Dat is ook zoo. Een van mijn mannen zag verdachte bewegingen bij het slopje, een paar huizen verder, waagde er zich in, en zag een paar kerels verdwijnen door een deur. Hij keerde terug en zag een flauw lichtschijnsel, een kort oogenblikje door het keldergat van het aangrenzende huis. Hij heeft mij, zooals zijn plicht was, dadelijk opgebeld, en ik ben nu met twee man hier, om een onderzoek in te stellen. Hebt gij zelf volstrekt niets verdachts gehoord?

— Heelemaal niets! antwoordde Price hakkelend, en doodsbleek. Wat raadt ge mij te doen?

— O, dat kunt gij gerust aan ons overlaten! antwoordde de Inspecteur glimlachend. Gij hebt mij alleen den weg te wijzen naar den kelder, dien zich zeker vlak onder den winkel bevindt?

— Ja, vlak er onder! antwoordde de beklagenswaardige juwelier sidderend.

— Hebt gij uw huisgenooten gewekt?

— Neen. Alleen de butler die u de deur opende, is wakker. Mijn dochter is vannacht bij een vriendin van haar.

— Dat is een gelukkige omstandigheid. Vrouwen kunnen soms ons werk geheel vruchteloos maken. Is Mevrouw uw echtgenote ge-waarschuwd?

— Ik ben weduwnaar Inspecteur. De huishoudster slaapt op de bovenste verdieping en weet van niets. De huisknecht slaapt op den zolder en is ook niet gewaarschuwd. Er is nog een chauffeur, maar diens woning is boven de garage, achter in den tuin.

— Uitstekend! Hoe minder personen er bij betrokken worden hoe beter. Wij zullen eens een valletje voor die heeren openzetten, waar ze van zullen opzien. Maar zijt ge zeker, mijnheer Price, dat gij in staat zijt uw aanwezigheid door niets te verraden?

De Inspecteur had den bevenden juwelier strak aangezien, die, als hij de waarheid wilde spreken wel ontkennend moest antwoorden, want alleen het klapperen van zijn tanden zou hem al op grooten afstand verraden hebben.

Hij haalde met bevende hand weliswaar zijn browning uit zijn zak, maar de Inspecteur fluisterde dadelijk verschrikt, terwijl hij het wapen voorzichtig afnam:

— Om 's hemelswil, mijnheer! Gij houdt dien browning bij den loop vast. Laat ik u maar van dat gevaarlijke wapen ontlasten, gij zoudt er misschien maar onheil mee aanrichten. Ik zal nu mijn beide mannen roepen, en wijs ons dan onmiddellijk den weg naar den kelder!

— Maar, het kan een heele bende zijn! Zou twee man dan wel genoeg zijn?

— Er staan er nog zes op eenigen afstand van het huis, goed verborgen, die op het eerste fluitsein komen toestormen! stelde de Inspecteur hem gerust. Dergelijke zaken, als het doorbreken van een muur, doen de bandieten gewoonlijk nooit met meer dan drie of vier man. Er stond er een op den uitkijk, buiten, maar die hebben wij gelukkig kunnen verrassen en onschadelijk maken. Wacht een oogenblikje!

De Inspecteur liep op zijn teenen naar de huisdeur, opende die heel voorzichtig keek een oogenblikje scherp uit in de duisternis, wuifde toen een paar malen met de hand op en neer en een oogenblik daarna stonden twee stoere agenten in de ruime vestibule, en wachtten zwijgend op hun bevelen, de oogen strak op hunnen chef gericht.

Deze lichte hen met een paar woorden in, de bediende werd weer naar zijn kamer gestuurd, daar hij meer in den weg zou loopen dan van nut kon zijn, met strikte opdracht, iedereen rustig te laten slapen, en mijnheer Price, na een bos-sleutels uit zijn kantoor te hebben genomen, ging den politiemannen voor naar een kelderdeur die hij al aanstonds met een sleutel moest openen.

Bij het licht van een politielamp daalde toen het viertal een vrij steile trap af, bereikte een smalle bochtige gang, liep die ten einde, en toen zij opnieuw voor een deur stonden, ditmaal van staal, zeide de doodsbleeke Price fluisterend:

— Achter deze deur is de kelder, en die moet grenzen, voor zoover ik weet, aan den kelder van het huis hiernaast, dat vroeger ook mijn eigendom is geweest. Ik acht het echter bijna onmogelijk met houweelen door den tusschenwand heen te breken want die is uit de rōts gehouwen.

— Zulke bandieten staan nergens voor, mijnheer! zeide de inspecteur schouderop-halend. Dus achter deze deur? Waar hebt gij den sleutel? Dank u. Ik zal zelf liever die deur openen. Burks, doof je lamp man, zij mochten eens zoover zijn, dat ze het schijnsel dadelijk kunnen waarnemen.

In een tastbare duisternis ging de deur heel zachtjes open.

En een enkele blik door de kier heen was al voldoende om te toonen, dat men geen kwartier langer had mogen wachten. Want daar schuins aan de overzijde was een vrij helder schijnsel zichtbaar dat dwars door den tusschenmuur scheen heen te dringen.

De Inspecteur deed de deur heel voorzichtig weer zoover dicht, dat er niets meer door te zien viel, gaf bevel weer licht te maken, en zeide tot Price, die nu letterlijk op zijn beenen trilde:

— U ziet het mijn waarde heer, dat wij juist bijtijds zijn! Ik zou u sterk willen aanraden, voorloopig naar uw kantoor te gaan, of naar uw slaapkamer, want het kon er nu wel eens warm toegaan. Het is duidelijk dat zij van plan zijn, na in den kelder te zijn binnengedrongen een gat in de houten zoldering te maken! Dat is het werk van een paar uren. Zoodra wij hen hebben, zullen wij u wel waarschuwen!

In zijn hart was mijnheer Price zeer blij, aldus te worden weggestuurd, en hij maakte dan ook dat hij de keldertrap weer opkwam.

Zoodra het geluid van zijn voetstappen was weggestorven, duwde de Inspecteur de deur weer open, en de drie mannen sloopen den vrij ruimen kelder binnen, waarvan de zoldering op vier punten door stevige betonnen pilaren moest worden geschraagd.

— Nu, de heeren geneeren zich niet! fluisterde de Inspecteur zachtjes, tot een der beide agenten. Zij denken zeker dat zij toch niet gesnapt kunnen worden, en dat men hen daarboven onmogelijk kan hooren. En nu, opzij,

vlug tegen den muur, want zoo aanstonds zullen zij het uitgeboorde stuk uit den muur nemen.

En nauwelijks hadden de drie politiemannen zich dicht tegen den muur gedrukt, aan den kant van het lichtschijnsel, of dit werd plotseling veel helderder, men hoorde een schurend geluid, zuchten van inspanning, en toen was het alsof er een zwaar stuk steen behoedzaam werd neergezet, waarop een stem heel duidelijk fluisterde :

— Nu zijn we gelukkig zoover jongens ! En nu vlug voortgemaakt ! Wie weet wat die vervloekte Magnoli heeft uitgespookt ! Wij kunnen onmogelijk langer op hem wachten. En hij zal er van lusten, als ik hem weer in mijn handen krijg !

Het bleef een oogenblikje stil, toen verscheen er een hand, die een zware zak met inbrekerswerktuigen vasthield en dien voorzichtig aan den anderen kant van het gat liet neerzakken. De hand verdween weer en daarvoor in de plaats kwam een hoofd, dadelijk gevolgd door twee schouders en een bovenlijf.

En op dat hoofd kwam aanstonds met zooveel geweld een gummi knuppel neer, dat er zelfs geen kreet aan ontsnapte, en het slappe, zware lichaam van den heer Costi werd door twee onzichtbaar blijvende, geweldige handen, verder uit het gat getrokken, en een eindje verder neergelegd, toen de tweede, niets vermoedende man zijn intrede deed, maar ditmaal met zijn voeten vooruit.

Hij stond dan ook al in den duisteren kelder, verbaasd uitkijkende naar zijn chef, toen hij reeds gevolgd werd door numero drie, die ook al het eerst zijn voeten vertoonde. Met de vlugheid van een acrobaat liet hij zich naar binnen glijden en dadelijk vroeg hij fluisterend en in groote verbazing :

— Waar is de baas ? Waar is Costi zoo plotseling gebleven ?

— Ik begrijp er niets van !

En zachtjes, heel zachtjes riep de man den naam van zijn aanvoerder. Hij kreeg echter geen antwoord, om een heel begrijpelijke reden, die hij echter zelf onmogelijk kon doorzien. Dit maakte hem achterdochtig en schrikachtig.

Intusschen was ook de vierde en laatste man ten tooneele verschenen, maar deze beging eveneens de onvoorzichtigheid eerst zijn hoofd te vertoonen, en met een doffen slag viel de knuppel er op neer en verdoofde hem.

Maar het kon niet anders of de slag was ditmaal gehoord. En numero twee wendde zich verschrikt tot numero drie, en vroeg fluiste-

rend :

— Wat was dat ? Je zou zeggen dat er iemand een tik met een knuppel kreeg !

— Ja, dat is in orde ! zeide op halffluiden toon een opgewekte stem, en plotseling was de kelder vol licht, en de twee bandieten die nog konden denken, overzagen onmiddellijk den toestand.

Een hunner trachtte te vluchten door het gat dat hij zelf had helpen maken, hetgeen hem echter werd belet omdat het versperd werd door het lichaam van zijn bewusteloozen kameraad, dat halverwege door de opening hing. De andere was een gevaarlijk en lastig heerschap en tastte naar zijn zak, waaruit hij een groot blinkend mes te voorschijn trok. Dit bekwam hem echter slecht, want de grootste van de twee agenten, liet met zooveel kracht zijn vuist op zijn hoofd neerbonzen, dat de man zonder geluid te geven, ineenzakte.

De vierde zag zich met een onbeschrijfelijke snelheid geboeid, en staarde verdwaasd, niets begrijpend van die plotselinge tegenslag, op zijn polsen met het glinsterend metaal er omheen, maar eensklaps kregen zijn oogen een dreigende uitdrukking en hij vroeg op woesten toon :

— Heeft Magnoli ons dat gelapt ? Ja, het kan niet anders !

— Magnoli is hier volstrekt onschuldig aan, man, daarop geef ik je mijn woord van eer, zeide de inspecteur rustig. Hij is waarschijnlijk een zeer groote schurk, maar verraden heeft hij jullie niet. Komaan, boeit hen allen, en stevig !

Terwijl de grootste van de twee agenten dit werkje snel en handig opknapte, en met de vier gevangen schelmen omsprong als waren het jonge katjes, nam de Inspecteur den anderen agent wat ter zijde, en sprak fluisterend :

— Het was maar juist bijtijds, Brand ! Bijna had jouw onhandigheid om den sleutel van het yaleslot onderweg te verliezen, ons duur te staan kunnen komen ! En het was een goede ingeving van mij, dunkt mij, om op het laatste oogenblik nog onze politie-uniformen mee te nemen in de auto. Maar heel veel later hadden wij niet moeten komen, of wij hadden hen onmogelijk onder zulke gunstige omstandigheden kunnen overvallen. En nu nog een woordje met mijnheer Price, voor het scheiden van de markt !

De vier gevangen juweeldieven werden eerst buiten den kelder gesleept, toen werd de stalen deur stevig gesloten, zoodat zij onmogelijk door het gat in den muur konden ontsnappen, en daarop beklommen de drie gewaande politiemannen de keldertrap en sloten ook de gangdeur

af, waarvoor Henderson feitelijk de wacht zou houden.

Raffles behoefde niet lang te zoeken naar den juwelier, want hij vond hem voor zijn schrijftafel in zijn bureau, bleek en bevend; verschrikt door het plotselinge binnentreden van den Inspecteur sprong hij op, en vroeg vol spanning:

— Welnu, mijnheer?

— Welnu, mijnheer Price, het is al afgelopen! De vier kerels liggen geboeid onder aan de keldertrap in de smalle verbindingsgang, als rijpe vruchten die slechts geplukt behoeven te worden. En vertel mij nu eens, hebt ge nog niet eenig berouw?

— Berouw? Waarover? Wat bedoelt gij?

— Over uw lichtvaardige betichting van den armen Andrew Tompson?

— Hij, hij deed het dus niet? hakkelde Price?

— Heel zeker deed hij het niet! Wij hebben den dader gevonden, en over een half uur zal hij zich op het politiebureau bevinden! Ook de ringen werden in zijn bezit aangetroffen. Het was Nicolo Cologna, onder die naam hebt gij hem tenminste de deur gewezen, die ze had geroofd!

— Of ik dus ook gelijk had om dien kerel met zijn gladde maniertjes en zijn meisjestrone buiten de deur te smijten! brieschte Price, plotseling veel moediger geworden, nu hij wist dat het gevaar geweken was. Van Tompson spijt het me, ik hoop het te kunnen goedmaken!

— Gij hebt inderdaad straf verdiend, mijnheer Price! zeide Raffles op strengen toon. Maar ik zal u sparen, terwille van uw dochter! Zij heeft in ieder geval getoond een dapper meisje te zijn.

— Wat bedoelt gij in 's hemelsnaam? vroeg Price verbluft. In welk opzicht heeft mijn dochter zich moedig betoond?

— Dat zal zij u waarschijnlijk morgen zelf wel vertellen! gaf Raffles kortaf ten antwoord. En wees nu zoo goed, en open de deur naar uw winkel eens, zoodat mijn agent en ik ons kunnen overtuigen, dat alles in orde is!

Zwijgend opende Price de stalen tusschen-deur, die van zijn bureau toegang gaf tot den winkel, maakte licht, en geleidde de beide mannen door het groote vertrek. Hij opende hier en daar de stalen kasten, waarin de juweelen des nachts werden bewaard, toonde hun ook de groote etalagekast, aan voor- en achterzijde beschermd door stalen rolluiken van wel een duim dik, die hij door middel van electrici-

teit op en neer kon bewegen, en na een rondgang van bijna een half uur, vroeg hij, zeer vermoeid door al die beproevingen:

— Zijt gij nu tevreden?

— Ik ben in ieder geval voldaan! antwoordde Raffles met een glimlach, waarvan Price pas later de ware beteekenis zou begrijpen.

— Alles is dus in orde?

— Alles is in orde! De politieauto zal binnen weinige minuten de vier kerels komen halen. De deur is stevig gesloten, en voor ik zelf afscheid van u neem, mijnheer Price, nog een enkel woord. Men heeft u een maand geleden een lijst voorgelegd waarin om bijdragen werd verzocht voor het fonds van onze oorlogsinvaliden. Gij hebt geweigerd op die lijst uw naam te zetten, en zelfs maar voor een bedrag van een paar pond in te teekenen, en deze weigering pogen te verklaren door aan te voeren, „dat die oorlogsinvaliden zeer goed voor zichzelf kunnen zorgen.” Dit is immers zoo?

Price keek den gewaanden Inspecteur met stomme verbazing aan, en stamelde vuurrood:

— Dat is werkelijk wel zoo, mijnheer, mijn beginselen schreven mij voor, maar ik begrijp niet hoe gij dat weet— en waarom gij mij dat eigenlijk op dit oogenblik zegt.

— Hoe ik het weet doet er niet toe, mijnheer, maar ik zeg het u bij wijze van waarschuwing, antwoordde Raffles langzaam, den ander strak aanziende. Een schatrijk man als gij zijt, heeft de dure plicht, het zijne bij te dragen tot een weinigje geluk voor dappere, in hun lichaam geschonden kerels, die zich hebben laten verminken voor U, voor U en voor Uw soortgenooten! Hebt ge dit goed begrepen? Een waarschuwing dus, en laat ik ze nooit moeten herhalen!

En nu waren de drie politiemannen als bij tooverslag uit het huis van Price verdweenen, toen hij nog altijd sprakeloos van verbazing en boosheid naar de huisdeur keek.

Vijf minuten later deed hij nogmaals een rondgang door den winkel, even nadat een politieauto voor zijn huis was komen stilstaan, om de bandieten te komen afhalen en toen pas begon het langzaam bij hem te dagen, dat die Inspecteur met die doordringende grijze oogen weleens heelemaal geen Inspecteur had kunnen zijn. . . .

Want hij miste uit een vier, vijftal stalen kasten een half dozijn nog ongeslepen diamanten tot een gezamenlijke waarde van minstens vijfduizend pond sterling!

De volgende aflevering bevat:

Het Teeken van de Roode Ster

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigarettes.

10 Cigarettes.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885